Enternasyonalist
Proleter

Enternasyonal Komünist Partisi

Nr. 1 - Mart 1981 Fiatı:1 DM 2,50 FF/20 FB/1 fl/1 FS/40 Lira

Türkiye'de burjuva diktatörlüğün askeri-demokratik çarpıntıları

İşçiler, Yoldaşlar,

1980 12 Eylül günü bütün partileri ve meclisi kapatarak, anayasayı yürürlükten kaldırarak türk ordusu iktidarı açıkca eline geçirmiştir. Bu askeri darbe yoğun ekonomik, sosyal ve politik çelişkilerden oluşan uzun bir dönem içerisinde yer almaktadır. Bu dönem süresince demokratik cila ile boyanmış olan maske arkasında türk devleti, yani türk burjuvazisinin iktidarı, en iğrenç kapitalist sosyal düzeni korumak için proletaryaya, yoksul köylü kitlelere ve kürt yığınlara karşı devamlı olarak baskı politikasını güçlendirmiştir.

Artık Türkiye'de 12 Eylül'den beri burjuva çıkarlarını korumak için ve işçi hareketine karşı daha düzenli ve sistemli baskıyı ve sömürmeyi sürdürmek için devletin ve ordunun, burjuva demokratik yalancı maskeye sanki saygı gösteriyormuşlar gibi mecbur kalmadan, elleri böylece tamamen serbestir: direnen işçilerin

Devamı 5 sayfada

Blida Davası

Cezayir burjuvazisi, Cezayir'de artık politik hükümlülerin bulunmadığını iddia ederken, Partimizin 5 militanı ve kontaktı, devlete karşı "komplo hazırlamak" suçundan 3 ile 10 yıl arası hapis cezasına mahkûm olmuşlardır.

Sayfa 3

Içindekiler:

Bağımsız işçi partisi için

Sayfa 8

Kapitalizm ve işçi göçü

Sayfa 14

Lenin: Grevler üzerine

MARKSİST AÇIDAN GÜNCEL MÜCADELERİN ANLAMI

Sayfa 10

Bizim Partimizi ne belirler: Marx'tan Lenine, Komünist Enternasyonalın ve İtalya komünist partisinin kuruluşuna (Livorno 1921) kadar politik devamlılığın iddiasi; Enternasyonalın bozulmasına karşı, »bir ülkede Sosyalizm« teorisine karşı, Stalinist karşıdevrime karşı Komünist Solun mücadelesi; Halk-Cephesinin ve Faşizme karşı burjuva direnmenin reddi; kişiye bağlı ve parlamenter her politikaya karşı, işçi sınıfı ile bağ içinde devrimci teorinin ve örgütün zorlu tekrar kuruluması.

ENTERNASYONALİST PROLETER'İN

GÖREVİ: Türkiyeli proletaryanın öncü güçlerinin örgütlenmesi için bir politik silah olarak sınıf mücadelesinde yer almak.

Bilhassa Avrupadaki göçmenliğin saflarında bulunan Türkiyeli proleterlerin ve onların aracılığıyle Türkiye'deki işçi sınıfın, komünist programın etrafında, sınıfsal mücadele metodlarını kullanarak birleşmelerine ve örgütlenmelerine yardımcı olmak için yayınlanan bu bülten Partimizin teori, program, prensibler (ilkeler), taktik ve örgütlenme alanlarında kapitalist ve emperyalist düzenine ve devletlere karşı dünya komünist kurtuluşu için verilecek son işçi savaşımın koşullarının tam ve sağlam bir şekilde hazırlanmaları için ve güncel proleter mücadelelere iştirak ederek işçilerin, milliyet sınır ve fabrika ayrımların üstünden, uluslarası birleşmeleri ile devrim yolunu takip etmeleri için sürdürdüğü devamlı çalışmalarının içerisinde yer almaktadır.

Bu açıdan ilk amacımız çok tandır kapitalist ve emperyalist ülkelerde olduğu gibi, emperyalist devletler tarafından (ABD, Rusya, Batı Avrupalı, Japon) ezilen genç ve "taze" kapitalist ülkelerindeki çelişkilere, sömürüye ve baskıya karşı ancak marksizmin ortaya koyduğu sınıfsal mücadele metodları ve komünist kurtuluş programı geçerli olduklarını açıklamaktır.

Bunun için, stalinci karşı-devrimin yardımıyle ortaya çıkan tüm sahte şekilde "marksist" geçinen (stalinci, rusyalı, çinli, arnavutluklu ve hatta Troçkistler tarafından savunulan) çözüm yolların ve yalanların teorik ve politik alanında yıkılmaları şarttır. Çünkü bu güçler sahte "marksizme" dayanarak ve devrimci nutuklara rağmen proletaryanın burjuva ve küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak sınıf mücadelesi sahnesinde gelişmesini ve tavır takınmasını ve komünist programın ve örgütün etrafında birleşmesini önericeklerine işçi sınıfını burjuvazi ile milli cephelerde ve demokratik görüşler içerisinde hapis tutarak proletaryanın tarihsel çıkarlarının, yani proletarya diktatörlüğün ve onun uzantısı olan dünya komünist devrimin zafermi, gerçekleşmesini engelliyorlar. Bundan böyle devrimci marksizmin temellerini ve komünist mücadelenin stratejik, taktik ve politik yöntemlerini en kesin şekilde bütün yalanlara ve yanılgılara karşı savunarak komünist devrimin her zaman ve her yerde, Batılı emperyalist bölgelerde olduğu gibi doğu emperyalist bölgelerde, genç ve taze (ama kaçınılmaz şekilde) kapitalizmin çelişkili geliştiği çevrel bölgelerdede gerçerli olduğunu ıspatlamamız en büyük önem taşımaktadır.

Aynı zamanda ikinci amacımız Türkiyeli öncü ve en mücadeleci işçilerin ve devrimcilerin (ki bugün henüz azınlık olduklarını bilmekteyiz) politik ve örgütsel düzeyde silahlanmalarını hazırlamak ve sağlamlaştırmak. Bu yönde bültenimiz Türkiye'de, avrupadaki göçmenlik çevrelerinde dünya çapında sınıf mücadelenin (ki bu sınıf mücadelesi hem emperyalist ve burjuva güçler tarafından hem proletarya ve yoksul kitleler tarafından sürdürülmektedir) geliştirdiği hadiseler ve gerçekler ile ilgili devrimci komünizmin politik görüşlerini, eleştirilerini ve eylem önerilerini açıklamaya çalışacaktır. Böylece hedefimiz hem Türkiyedeki burjuva teröre karşı en öncü güçlerin aracılığıyle türkiyeli işçilerin sınıfsal direniş ve dayanışma eylemlere başvurmaları (ki bu bir günde gerçekleşemez maalesef), hem Avrupadaki kapitalist devletler tarafından sürdürülen baskı ve sömürüye karşı Türkiyeli göçmen işçilerin sınıf çıkarlarına, sınıfsal öz örgütlenmelerine ve savunmalarına dayanarak karşı koymaları hem de böylece milliyetler üstünden Türkiyeli ve tüm göçmen işçilerin birleşmeleri, yerli işçilerle omuz omuza kapitalist sömürüye, baskıya ve ücretli köleliğe karşı dirinmeleri (bu da maalesef bir günde gerçekleşemez çünkü hem yerli avrupalı işçiler arasında hem de bütün milliyetten göçmen işçiler arasında küçük burjuva, reformist ve oportünist güçler tarafından yoğun şoven ve sınıflararası işbirlikçi propaganda sürdürülmektedir).

Bunun için Enternasyonalist Proleterin görevi hem marksizmi savunmak hem de tüm politik ve güncel mücadelerde sınıfsal savaş metodlarını koruyan ve gerçek devrimci açıdan mücadeleyi yönetebilen öncü militanların ve onların uzantısında en geniş işçi kesimlerinin, birleşmelerini, örgütlenmelerini ve politik yönden proleter devrimini gerçekten hazırlamak için silahlanmalarını gerçekleştirmektir.

Bundan böyle bu bültenin uzun vadeli amacı türkiyeli öncü güçlerin başarılı mücadele verebilmeleri için, politik mücadele silahlı ve kollektif bir örgütleyici aleti olarak işçi sınıf mücadelesi içerisinde yeralmak.

---

bizim enternasyonal yayınımız:

Internationale Kommunistische Partei
Proletarier
aller Länder, vereinigt Euch!
Kommunistisches Programm

programme communiste

COMMUNIST PROGRAM

le prolétaire
bimensuel — parti communiste international (programme communiste)

il programma comunista

el-oumami

¡Proletarios de todos los países, uníos!
El Comunista

¡Proletarios de todos los países, uníos!
EL PROLETARIO

Yazışma adresi:

ALMANYA:
Gert Eichhorn (ViSdP)
Postfach 301730
1000 Berlin 301

FRANSA:
Editions Programme
20, rue Jean Bouton
75012 Paris

BELÇİKA/HOLLANDA:
J. A.
BP 199
1060 Bruxelles 6

İSVİÇRE:
Editions Programme
12, rue du Pont
1003 Lausanne

Druck: copy service Hannover

Partimizin Bildirgesi

İşkence yolu ile itirafları zorla elde edildikten sonra ve uydurma bır davanın sonucu olarak, örgütümüzün 5 militanı ve kontaktı 3 ile 10 yıl arası hapis cezasına mahkûm olmuşlardır. Bu 5 militan ve kontak Mohamed Benssada, Rabah Benkhallat, Abdelmalek Kendour, Ali Akkache ve Mohamed Naaman'dır. 2 yıl cezayir askeri güvenlik teşkilatı tarafından tutuklanmalarına rağmen onları cezalandırmaya hazırlananlara karşı cesurca inançlarını müdaafa eden bu genç devrimcileri selamlıyoruz.

Bağımsızlık hareketinden sonra çıkan yeni egemen sınıfı zenginlikleri biriktirerek utanmadan semirirken bu dava her gün Cezayirdeki işçi sınıfına ve yoksul kitlelere karşı sürdürülen baskının bir yeni safhasıdır. Blida mahkûmlara karşı gösterilen hırs Cezayir burjuvazisinin -bilhassa kitlelerin direnişine karşı burjuva egemenliğin ve çıkarların en önemli koruma aleti olan ordunun içerisinde-devrimci marksizmin yayılmasından ne kadar korktuğunu açıkça göstermektedir. Çünkü devrimci marksistler sahte Cezayir "sosyalizmin" yalanlarını ortaya koymaktadırlar ve ezilen kitlelere komünist kurtuluşun yolunu göstermektedirler. Fakat baskıya ve burjuva yalanlara rağmen, her yerde olduğu gibi Cezayirde'de sınıf uçurumu düzeni gittikçe ikiye ayıracak ve işçi sınıfı marksizim silahına kapılarak kapitalizme karşı verdiği savaşımı yoksul kitlelerin öndergücü olarak yöneltecektir.

Blida mahkûmların serbest bırakılmaları için ve askeri güvenliğin ellerinden kurtulmaları için bütün devrimcileri, proletaryanın kurtuluşu için mücadele eden militanları çagırıyoruz.

Cezayirli burjuvalara gelince ve onların polisleri ve cellatları ise, onlardan "liberal" tedbirler almalarını veya yumuşamalarını yalvarmıyacağız onlara tek diyeceğimiz: işçi sınıfı intikamını alacağı gün, kitleler tarafından onlara verilecek ceza, bütün sürdürdükleri baskının ve acının ölçüsünde olacaktır.

ENTERNASYONAL KOMÜNİST PARTİSİ
I Ocak I98I

Blida tutukluların savunulmaları için

Para Yardımna çağrı!

Para yardımlarınızı devamlı "Cezayir-yardım" parolası altında yatırabilirsiniz

Fransa içinde:
Saro
20, rue Jean Bouton
75o12 Paris

Almanya içinde:
Gert Eichhorn
edition programm
Postscheckkonto:
9635-107
Berlin-West

Blida Davası

Cezayir Devletin güvenliğine karşı, komplo hazırlama ve ordunun içinde örgütümüzün bir hücresini kurma suçu ile yargılanan, genç asker ve sivil sanıkların davası, 27 aralık 1980 tarihinde, Blida Askeri Mahkemesi tarafından yapılmıştır. Sanıkların tayin ettikleri cezayirli avukatlardan başka, duruşmaya ancak 2 fransız avukatı iştirâk edebilmişlerdir. Fakat bu 2 avukatın savunma yapmalarına izin verilmemiştir, ve duruşmayı takip edebilmemeleri için mahkeme başkanı, duruşmaları genelikle fransızca yapılırken bu defa duruşmanın arapça yapılması için emir vermiştir. Böylece baskı "legal" organlar görevlerini gizli oturum çerçevesi içerisinde yapmışlardır.

Cezayir askeri güvenlik güçler tarafından tutuklanan Blida sanıklarının itirafları işkence ile elde edilmiştir. Bu işkencelerden bahsedilmemesi için, davanın hemen başlangıcında mahkeme başkanı ancak sorgu yargıcının önünde yapılan itiraflara (yani sanıkların askeri güvenlik güçlerin ellerinin arasından geçtikten sonra sanıkların yaptıkları itiraflara) dayanarak, davanın yapılacağını açıklamıştır. Üniformalı cellatlarının bazen bu tip hukukî tedirginlikleri vardır!... Buna rağmen yoldaşımız Rabah Benkhallat ona karşı yapılan işkenceleri kınamıştır.

Devlet güvenliğine karşı bu komplo hakkında, hiç bir delil olmadığına rağmen, verilen cezalar ağırdır. Bu ağırlık Komünizm heyulanın kapitalistlere ve onların uşaklarına yarattığı korkunun ölçüsündedir:

Mohamed BENSSADA: gıyaben I0 yıl hapis
Rabah BENKHALLAT: 6 yıl hapis
Abdelmalek KENDOUR: 6 yıl hapis
Sid Ali AKKACHE: 5 yıl hapis
Mohamed NAAMAN: 3 yıl hapis

Davadan sonra Blida tutukluların halen askeri güvenliğin ellerinde kalmışlardır. Güney bölgelere sürgüne gönderilmelerine karşı, sivil bir hapishaneye aktarılmaları için, serbest bırakılmaları için direnelim.

İŞKENCELER, İDAMLAR, CİNAYETLER, KATLİAMLAR
TÜRKİYEDEKİ BURJUVA TERÖRÜN GERÇEK YÜZÜDÜR

I2 Eylül darbesinden beri Türkiye'de askeri iktidar 3 aşırı solcu militanı astı. Askeri burjuva mahkemeleri I00'den fazla devrimci militanları idama mahkum etmiştir ve daha bir sürü militan için de idam cezasını vermeye hazırlanmaktadırlar. Buna ilâve her gün toplu tutuklamalar artıyor. Soruşturmalar en vahşi bir şekilde polis ve askerler tarafından yapılmaktadır. İşkence ile bir sürü militan öldürülmüştür ve iki militanda komaya girmiştir. Bu bilinen olaylar yanında bir sürü tutuklanan insanlar hakkında hiç bir haber yoktur. En son bilgilere göre en azından 4000 kişi kaybolmuştur. Kimbilir bu insanlar arasında ne kadarı işkence ile öldürülmüştür. Kapitalist devlet güçleri tarafından sürdürülen bütün bu iğrenç terör biçimleri yetmiyormuş gibi güvenlik operasyonlar esnasında polis ve ordu ateş açarak aranan militanlarıda öldürmüştür. Burjuva devleti tekrar demokrasiye dönebilmesi için işte askeri iktidarın kullandığı metodlar!

Aslında ezilen, işkence gören, asılan, öldürü-

(Devamı dördüncü sayfada)

İŞKENCELER, İDAMLAR, CİNAYETLER, KATLİAMLAR TÜRKİYEDEKİ BURJUVA TERÖRÜN GERÇEK YÜZÜDÜR

(Üçüncü sayfanın devamı)
len bu militanların, proleterlerin, yoksul köylülerin tek suçu kapitalist sömürüye karşı mücadele yolu ile direnişe kalkmaları. Buda Türkiye'deki askeri iktidarın amacı ancak burjuvazinin çıkarlarını korumak için düzenli baskı ve terörle proleteryanın ve yoksulkitlelerin direniş hareketlerini kökünden kırmak olduğunu göstermektedir.

Türkiyedeki ekonomik ve sosyal çelişkilerin gelişmesinden dolayı burjuva devleti baskı politikasını en yoğun ve en yüksek derecesine kadar yükseltmeye mecbur kalmıştır.

Fakat burjuvazinin bir fraksiyonunu teşkil eden ve şimdiden gelecekteki gelişecek mücadelelerini önlemek için kapitalist baskının ancak en abartılmış biçimlerini protesto ederek, siper alan demokratlara karşı bugün sürdürülen bu vahşi baskı ve terörün aniden türkiyeli işçi sınıfının ve yoksul kitlelerin üzerine düşmediğini açıkça hatırlatmamız gerekiyor.

Bugün kulanılan karşı devrimci iğrenç kapitalist şiddeti zaten dünde, Türk devletinin demokratik maskesi arkasında burjuva çıkarlarını koruduğu döneminde işçi sınıfının ve yoksul kitlelerin direniş hareketlerini bastırmak ve önlemek için aynı polis ve askeri güçler tarafından kullanılıyordu.

O demokratik dönemde burjuvazinin şiddeti ancak bugüne nazaren daha dağınık bir şekilde sürdürülüyordu ve devletin gölgesinde hareket eden faşist komandolarmada, küçük ölçüde olsa bile, polisin ve ordunun baskı ve "temizleme" operasyonlarına yardımcı olabilmeleri için, bir nevi eylem özerkliği tanınmıştır.

Bugünkü kapitalist, açık terör döneminde devlet, artık başka hiç bir güçle paylaşmadan, karşı devrimci şiddetini en merkezleşmiş şekilde sürdürmektedir. İşte demokratik dönemin iğrenç ürünü!

Deniz Gezmişleri astıktan sonra, Mahir Çayanları ve yüzlerce militanları öldürdükten sonra, her gün şiddetle ve cinayetlerle kanlar içinde işçi sınıfının mücadelesini boğmak istedikten sonra, kapitalist devleti demokratik maskeyi şimdilik bırakarak askeri üniformasını giydi. Hedef burjuva düzeninin kaçınılmaz bir şekilde oluşturduğu ve gittikçe artan sefalet ve sömürüye karşı işçilerin ve yoksul kitlelerin direniş olanağını kökünden "temizleyerek" kapitalistlere uzun "rahatlık" süresi temin etmek. "Demokrasiye dönüş"de Türkiye'de ancak bu koşullara uyarak gerçekleştirilebilir.

Ama biz enternasyonalist devrimci komünistler şunu açıkca göstermemiz gerekiyor: bütün "liberal" ve "demokratik" palavralara karşı: proletaryanın devrimci sınıfsal hareketi, bu pis oyunlara karşı çıkmazsa gelecekte kurulacak olan demokrasi bugünkü terörün yavrusu olacaktır ve sınıflar arası palavralar yetersiz olduğu taktirde dünkü Demirel ve Ecevit hükümetlerin sürdürülen kanlı baskı politikasına bir daha sarılacaktır! Bunun için proleterlerin ve yoksul kitlelerin, her yerde olduğu gibi Türkiye'de de, tek kurtuluş yolu kendi öz sınıf güçlerine, öz savunmalarına ve öz çıkarlarını korumak için sınıfsal devrimci partinin etrafında toplanarak örgütlenmelerine dayanmaktadır.

Zaten Türkiye'de kapitalist devleti kendi çıkarlarını savunmak için ta burjuva kemalist hareketinin ilk adımlarından beri komünist tehlikesine karşı (yani proleter mücadelesine karşı) en doğal şekilde cinayetlere ve katliamlara baş vurmuştur. Böylece Ekim devrimin ve Üçüncü Enternasyonalın gerçekten devrimci oldukları döneminde (yani stalinci karşı-devrimin "bir tek ülkede sosyalizm" teorinin I925'de zaferinden önce) Enternasyonalın savunduğu programın ve ilkelerin doğrultusunda komünist örgütünü kurmak için görevlendirilen M. Suphi ve arkadaşları vahşice öldürülmüşlerdir.

Bütün bu gerçeklere rağmen Türkiye'deki aşırı solcu gruplar sınıf savaşının tarihsel öğretilerini benimsiyememişlerdir. Türk devletinin ideolojik ve pratik geleneğini oluşturan Kemalizm'den radikal bir şekilde kopamayarak kesinlikle ayrılamamışlardır. Bu grupların bazıları Kemalizmi redederek aslında daha halkçı ve "sosyal" bir milli radikal hareketini tekrar baştan sürdürmek istiyorlar ve sınıflararası işbirlikçi bir çerçeve içerisinde hapis kalmaktadırlar. Bazılarıda (ve bilhassa Avrupa'da yerleşmiş olanlar) işçi sınıfının ve yoksul kitlelerin zulmünü gidertmek için kamuoyundan yani burjuvazinin "aydın" ve "ilerici" kesimlerinden yardım beklemektedirler ve böylece demokratik tuzağa düşmektedirler.

Bütün bu ağır yanılgılara rağmen kapitalist düzenine karşı savaşarak şehit olan militanlar hakkında komünist devrimci hareketi burjuvalardan intikam alacaktır. Kapitalist türk devleti ve ona hizmet eden tüm güçler yarın galip olacak proleter diktatörlüğüne bu işkencelerin, cinayetlerin, idamların, katliamların hesabını soracaklardır. Bunun için, komünist kurtuluş yolunu şimdiden çizmek için Türkiyeli işçi sınıfı komünist savaş metodları ve yöntemleri etrafında birleşerek ve toplanarak kapitalistlerin şiddetine ve örgütlenmelerine karşı, kendi birliğini, öz örgütlenmesini ve öz şiddetini karşı koyması gerekiyor.

"PROLETERLERİN ZİNCİRLERİNDEN BAŞKA KAYBEDECEK BİR ŞEYLERİ YOKTUR. KAZANACAKLARI KOCA BİR DÜNYA VAR."

Türkiyedeki kapitalist baskıya karşı ne cins dayanışma gerekiyor?

Son zamanlarda Federal Almanya'da ve Batı Avrupa'nın diğer başkentlerinde türkiyedeki işkencelere karşı, İnsan Hakların çiğnenmesine karşı esasen Dev Yol yanlıları tarafından açlık grevleri düzenlenmiştir. En son olarak 1981 şubat ayında Strasburg'daki Avrupa Konseyinin toplantısı sırasında Dev Yol ve ona bağlı örgütler bir haftalık (yani toplantı süresi) sembolik bir açlık grevi yapmışlardır.

Bu hareketleri marksist açıdan değerlendirmemiz zorunludur.

Evvelâ şunu hatırlatmamız gerekiyor: hapiste bulunmayan ve savaşı proleter sınıfsal metodlarına sarılarak devam etmek isteyen güçler için açlık grevi yanlış bir mücadele metodudur: açlık grevi ile düşmanı zayıflatacağımıza kendi gücümüzü zayıflatmış oluyoruz. Açlık grevi ancak burjuva ve sömürücü güçler tarafından zaten tutuklanan ve hapislerde en kötü şartlar altında bastırılan güçler tarafından dışardaki işçi ve devrimci güçlerin aktif direnişine sebep olmak için sürdürülen bir eylem olarak kabul edebiliriz. Ama bu yöntem hapiste bulunmayan ve eylem gücüne sahip olan güçler için hiç bir şekilde söz konusu olmamalıdır.

Buna rağmen bu tip eylemlere karşı yapacağımız eleştiriyi daha derin bir şekilde açıklamamız şarttır.

Dev Yol yanlıları açlık grevleriyle yerine getirmek istedikleri hedef: "kamuoyu"'nu uyandırmak, İnsan Haklarının çiğnenmesi hakkında soruşturma yapan bir komisyonun kurulması, ve avrupalı devletlerin Türkiye'ye hem askeri hem ekonomik yardımlarını kesmelerini. (Devamı beşinci sayfada)

Türkiye'de burjuva diktatörlüğün askeri-demokratik çarpıntıları

(Birinci sayfanın devamı)

ve mücadeleci militanların toplu halde tutuklanmalarına, işkencelere, işçi mahalelerde ve kürt köylerde "temizleme" operasyonlara, idamlara yol büyükce açıktır. Zaten bugüne dek 3 aşırı solcu militan asılmıştır ve YÜZE yakın HER AN idam edilebir durumdalar. Zira işçi sınıfını aldatmak için askerler bazı aşırı sağcı militanlarıda tutukladılar, hatta Türkesi yargıladılar ve dahi bir aşırı sağcı komandoyu astıklarını iddia ettiler (ama tuhaf şekilde idam günü bu komandonun avukatı idam yerinde mevcut değildi ve böylece askerlerden başka hiç kimse olaya şahit olmadı...). Fakat bütün bu oyunlar hiç kimseyi aldatamaz: askeri terörün tek amacı proletaryaya karşı burjuva demokrasinin sürdürdüğü baskı ve sömürmeyi devam ettirerek işçi sınıfın ve yoksul kitlelerin mücadele merkezlerini yok etmektir.

Bugün ordunun yürüttüğü açık terör kapitalist baskı ve sömürmesine karşı kendini korumak için işçi sınıfının verdiği cesur mücadelesini kırmak için burjuva devletin, demokratik çerçevenin içersinde, giriştiği savaşın doğal uzantısıdır. Zaten 1961'den beri işçi hareketini bastırmak için parlementer demokratik maskenin yetersiz olduğu her defasında kapitalist devletini güçlendirmek için ve demokratik zehirin tekrar geçerli olabilmesi için ordu müdahale etmiştir. Bundan böyle ordunun 12 mart muhtırasından sonra 2 ana burjuva partisi, CHP ve AP (ve onların uyduları olan MSP ve MHP) iktidarı her ikiside ardarda paylaşmıştır ve bu sayede burjuvazi tüm politik sahneyi kendi kontrolü altına alarak işçi sınıfını seçimcilik ve sınıflar - arası işbirlikcilik batağına itebilmiştir.

Fakat aynı zamanda kapitalist demokratik devlet her gün gittikce zırhlanmıştır: bir taraftan hakimlerin, kanunların, polisin ve ordunun teşkil ettikleri yasal şiddetini kullanarak (örneğin 15-16 haziran 1970 büyük işçi direniş hareketinden beri burjuva parlemento nun yardımıyle bir sürü vilayetlerde en demokratik şekilde devamlı olarak sıkkıyönetim ilan edilmiştir) ve öteki taraftan büyük kolaylıkla mücadeleci işçilere ve aşırı solcu militanlara karşı katliamlar ve cinayetler sürdüren komandoların resmiyet dışı şiddetini kullanarak demokratik devlet proletaryaya karşı baskı ve terör politikasını tamamlatmıştır. Hep iddia ettiğimiz gibi Devletin, Anayasanın, ordunun ve komandoların burjuva demokrasinin yumruğunu hep beraber teşkil ettiklerini, Demokrasinin ve Faşizmin karşıt olacaklarına, bilakis kapitalist düzenin korunmasında birleştiklerini bir daha açıkça ispatlanmıştır.

(Devamı altıncı sayfada)

Türkiyedeki kapitalist baskıya karşı ne cins dayanışma gerekiyor?

(Dördüncü sayfanın devamı)

Evvelâ kapitalist üretim ilişkilerin savunucusu olan burjuva devletlerinde "kamuoyu" ancak burjuvazinin "sol" kesimini teşkil eden liberal, reformist ve oportünist güçlerine dayandığını (yani sözümona sol görüşlü ama kapitalist düzenini yıkmadan haksızlıkların giderilmesini öneren güçlere dayandığını) hatırlatmamız lazım. Bu güçlerin tek amacı burjuva devletin işçilere karşı sürdürdüğü baskının fazladan kaba çizgilerini yok etmek istiyorlar fakat hiç bir şekilde dünya çapındaki burjuva emperyalist düzenin ve politik dengenin yıkılmasını kabul etmemektedirler. Böylece bu ilerici güçler sahte şekilde proletaryanın haklarını korumak istiyormuş gibi görünerek aslında sınıflararası işbirliğini gerçekleştirerek işçi sınıfını sınıf mücadelesinden ayrı tutarak demokratik tuzağını kurmaktadırlar ve burjuva diktatörlüğünü tamamlamaktadırlar.

Böylece avrupadaki "sol" görüşlü güçler Türkiye'deki askeri diktatörlüğünü tenkid ettikleri zaman bu terörü kapitalist düzenin işçilere ve yoksul kitlelere karşı bir baskı biçimi olarak değil fakat tüm "insanlara" karşı bir baskı olarak protesto etmektedirler. Protesto hareketlerini bu gülünç seviyede sürdürerek bu liberal ve ilerici güçler aslında burjuva iktidarın demokratik biçimini savunmaktadırlar. Bu davranış ile bu güçler neden avrupalı devletlerin türkiyedeki askeri rejimini (burjuva emperyalist dengeyi sürdürmek için) desteklediklerini gizliyorlar.

Zaten, Avrupa konseyinin toplantısında olduğu gibi, Türk kapitalist devletine karşı bir gerçek karar alınması gerektiği zaman toz oluyorlar: Türkiyedeki rejimi destekleme konusunda askeri rejimi tenkid eden tüm avrupalı milletvekilleri oya iştirak etmediler ve türk devletini protesto etmek için oylarını kullanmadılar bile.

Bu güçlerden dayanışma görmek için eylem düzenleyen Dev Yol ve onun yanlıları, böylece bu küçük burjuva hokkabazlıklarını canlandırarak büyük sorumluluk taşımaktadırlar.

Ama Dev Yol'un sorumluluğu burjuvazinin sert fraksyonuna karşı sözümona ilerici fraksyonunun desteğini aramakta durmuyor, sorumluluğu aynı zamanda türkiyeli işçilerini bu çıkmaza sürükliyerek çoğalmaktadır.

En mücadeleci işçilerini açlık grevlere iterek Dev Yol'un teklif ettiği tek yol, demokrasiyi burjuva terörün bir biçimi olarak kınacağına, proletaryanın kendi öz güçlerini kullanarak ve örgütlenmelerini önere, kamuoyunu uyandırmak (yani sınıflararası barışçı nitelikte bir çerçeve içerisinde hapis tutmak) çabasında...!

Türkiye burjuvazisi kendi çıkarlarını korumak için kendi yarattığı resmi kanunları çiğnemeye tereddüt etmemezken demokratlar ve onların peşinde Dev Yol'lular demokratik palavralarını savunarak baskıyı, zulmü ve burjuva terörünü önlemek iddiasındalar. Bu liberal demokratlar proleteryayı ancak silahsız ve yöntemsiz olduğu zaman savunurken Dev Yol demokratik legalizm adına Erdal Eren'nin ve bir sürü devrimci militanın katliamlarına karşı mücadele etmeye çalışıyorlar. Bu felaket davranışın neticesi nedir:

Avrupalı devletler türkiyedeki askeri darbenin hazırlanmasına yardım ettikten sonra askeri diktatörlüğün güçlenmesine iştirak ediyorlar (Türkiye'de tekrar demokrasiye yani Ecevit ve Demirel hükümetleri dönemindeki baskı biçimindeki) ve liberal burjuva muhalefeti sanki proletaryanın kurtuluşu tekrar demokratik çerçeveye bağlıymış gibi göstererek işçi sınıfını reformist çıkmaza ittiyor.

Bütün bu manevralara karşı ve bu oyunların esirleri olan gruplara karşı bizim savunduğumuz mücadele yolu proletaryanın milliyet ayırımları üstünden birleşerek tüm burjuva diktatörlüğüne ve onun çeşitli liberal, demokratik, askeri ve faşist biçimlerine karşı öz örgütlenmesine ve savaşmasına dayanmaktadır.

Türkiye'de burjuva diktatörlüğün askeri-demokratik çarpıntıları

(Beşinci sayfanın devamı)

İşçiler, Yoldaşlar,

Darbeden önce burjuva stratejinin hedefi açıktı: gittikce mücadele eden ve düzene karşı harekete geçen işçi sınıfını, parlementer, legal ve sınıflararası işbirlikçi çerçeve içersinde hapis tutmaktı. Bu-da ancak CHP'nin reformist yalanlarıyle, sözde solcu geçinen partilerin ve DİSK yöneticilerin açık ihanetleriyle mümkün olabilmiştir. Ve maalesef aşırı solcu grupların tümününün, pasifist veya şiddetli yöntemlere göre olsa bile, daha "ilerici" saydıkları (yanı demokratik maskeyi kullanmaya devam etmek isteyen) bir burjuva fraksyonu açıkça tutucu ve sözümona daha tehlikeli olan başka bir burjuva fraksyona karşı desteklemeleri oportünist güçlerin aldatıcı manevralarını büyük ölçüde kolaylaşmıştır. En feciside bugün bütün bu yanılgılara rağmen aşırı solun aynı yalnış yönteme sarılmaya devam etmesidir. Bu demokratik tuzağın kaçınılmaz sonucu ordunun ve komandoların daha da kolaylıkla, büyük ve cesur direnişlere rağmen, yönünü bulamıyan işçi sınıfını baskı ve zulüm altında tutabilmeleri olmuştur. Bu yönsüzlükten dolayide en mücadeleci elemanların, karşı tarafta burjuva sömürüsü ve başkısı gittikçe daha düzenli ve merkezleşmiş şekilde gelişirken, kişisel ve dağınık şiddete sarılmışlardır. Fakat bu dağınık mücadele biçiminin hakiki sorumluluğu sınıflararası işbirklikçi nitelikte olan antifaşist demokratik cephesi stratejisidir: bu saçma stratejide proletaryanın geniş bir öz savunma hareketin gelişmesine engel olmuştur.

Başta ABD ve Batı Almanya olmak üzere batılı emperyalist devletler bu sosyal çelişkilerinin gelişmesinden dolayı bütün Orta-Doğu bölgesinde ki burjuva dengenin bozulması tehlikesiyle baş başa kalınca Türkiyeye geniş para yardımı vermeyi kararlaştırdırlar. Bu kararın neticesi olarak türk burjuvazinin proleter mücadelerini iyi kötü, polisin ordunun ve komandoların yasal ve resmiyet dışı şiddetiyle frenliyebildikten sonra artık direniş merkezlerini kökünden "temizleme" mecburiyetinde olduğunu ve bu enternasyonal karşıdevrimci dayanışmayı doğrulamak için ve ondan tam faydalanabilmek için gelecekte işçi savaşımını devamlı şekilde önlemek mecburiyetinde olduğu herkez için açıktı. İşte I2 Eylül askeri darbesinin gerçek anlamı: sanki komandoların (aslında burjuvalar tarafından yönetilen fakat artık yetersizsayılan) terör eylemlerine karşıymış gibi ve gerçekte işçilerin ve mücadeleci militanların dağınık karşı koyma ve özsavunma hareketlerine karşı yönetilmiş askeri müdahalesiyle burjuva devletin baskı ve terör eylemlerini düzenlemek, merkezleştirmek ve yoğunlaştırmak. BU DA ŞUNU GÖSTERİYOR Kİ FAŞİZM KAPİTALİST DEMOKRASİNİN DOĞAL ÜRÜNÜDÜR VE BURJUVA PARLEMENTARIZM YOKSUL-YIĞINLARIN VE PROLETER KİTLELERİN KÖLELESTİRİLMELERİNE YOL AÇAN BASAMAKTAN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR.

Askeri darbe bütün batılı emperyalist devletlerini rahatlattırdı. Hatta bu devletlerin çoğu darbenin hazırlanmasına açıkça yardımcı oldular: örneğin en başta ABD emperyalist devletin başkentindeki Waşhıngton türk elçiliği ilk olarak darbeyi tüm dünyaya bildirmiştir. Ayrıca darbede önce Batı Almanya'da, Fransa'da, Belçika'da ve Hollanda'da vıze mecburiyeti ilan edilmiştir. Türkiye'den kaçmak isteyen militanlara Avrupa sınırlarını kapatmak için (yani türk askerlerinin baskı eylemlerine yardımcı olmak için) ve göçmenliğin kontrolünü yoğunlaştırarak Türkiyeli işçilerini mücadele yolundan soğutarak, daha kolayca sömürülmeleri için. Batılı emperyalistler, kendi ve doğu ülkelerinin proletaryasını stalinci karşıdevrim tarafından ihanet edilmiş aldatıcı sosyalist maskesi arkasında sömüren Rus emperyalizmine karşı delik deşik olan İnsanlar Hakları paçavrasını bol bol sallarken bu Türk askerlerinin demokratik niyetleri hakkında güvenlerini ilan ederek Türkiye'de zamanla tekrar demokrasiye dönüleceğine iddia ettiler. Aslında bütün bu emperyalist sömürücüler Demokrasiyle Faşizm kendilerini tamamlayan iki silah olduklarını gayet iyi bilmektedirler.

İşçiler, Yoldaşlar,

Türkiyeli aşırı solcu guruplar ise antifaşist demokratik küçük burjuva nitelikte yönteme sarılarak bu gerçeği görmek istemiyorlar: hepsi demokratik ve sınıflararası işbirlikçi antifaşist görüşün tutsağı olmakta devam etmektedirler ve gerçeğin asıl öğretilerinden uzak kalmaktadırlar. Bu gurupların bütün akımları ve eğilimleri "demokrat" ve "ilerici" burjuva güçleri ile, yani kapitalist güçlerile, ittifak kurma stratejisinde, bazı değişiklerle olsa bile, birleşmektedirler. Halbuki askeri darbeden sonra CHP'nin yöneticileri müdahalenin Türkiye için (zaten vatan kavramı ancak kapitalist içerik taşıyan bir kavramdir) hayırlı olmasını dilediler ve öteki "ilerici" burjuvalar ise askerlerin bazı popülist palavralarının arkasına sığınarak Kemalist maskenin daha "halka" dönük gözükmesini istediler...Buna rağmen devrimci geçinen bu aşırı solcu guruplar daha geniş bir demokratik halk cephesini kurmak için durmadan devam etmektedirler. Böylece sınıflararası "yurtseverlik" çerçevesi içerisinde gelişen bu tip cephenin ancak işçi "sınıfseverliğine" sırtını dönerek bir sınıfsal direnişe engel olduğunu anlamavarak bu guruplar (militanları kişisel olarak ne kadar cesur şekilde savaş salar bile) tüm burjuva ve küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak proletaryanın gerçek özsavunması için burjuvaların şiddetine ve örgütlenmelerine karşı işçi sınıfın öz şiddetini kullanmasına ve bağımsız örgütlenmesine artık hiç bir şekilde yardımcı olamazlar.

Üstelik avrupadaki bu gurupların uzantıları bir enternasyonal proleter dayanışma hareketin gelişmesini önericeğine, burjuvalar tarafından aldatıcı şekilde (yani demokrasi ve barışçılık adına) askeri darbeyi protesto ederek gerçek bir sınıfsal karşıkoyma hareketini kontrol etmek için görevlendirilen avrupalı oportünist ve sahte solcu partilerin desteğini beklemektedirler. Bu oportünist güçlere taviz vererek ve böylece onların aleti olarak Türkiyeli aşırı solcu gruplar Ecevit ve Demirel demokratik hükümetler döneminde yapılan zulüm katliamlar ve işkenceler hakkında susarak ancak askeri iktidarın baskısını protesto etmektedirler ve burjuva demokrasiyi temizlemektedirler. Böylece hem demokratik tuzağın esirleri olmakta enayice devam etmektedirler hemde kapitalist diktatörlüğün karşısında proletaryanın politik ve maddi silahsızlanmasına sebep olmaktadırlar.

İşçiler,Yoldaşlar,

Bugün açık diktatörlük vasıtasıyle tüm politika sahnesi kapitalistlerin elindedir,yarın ise sınıfsal eğemenliklerini daha iyi korumaya devam etmek için tekrar demokratik maskeyi kullanacaklardır.Fakat bugün olduğu gibi yarında devrimci komünistlerin mücadele ve savaş yöntemleri aynıdır:-burjuva ve küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak proletaryanın kararlı sınıf mücadelesi,-güncel sömürmeye ve baskıya karşı yaşama,çalışma ve mücadele etme şartlarını korumak için tüm sınıfın birleşmesi,-kapitalist devletin silahlı ayaklanmayle yıkılması için ve

(devamı yedinci sayfada)

Proletaryanın Özsavunması

BURJUVAZİNİN SİLAHLI GÜÇLERİNİ OLUŞTURAN DEVLETİN POLİS VE ORDU KUVVETLERİNE VE AŞIRI SAĞCI KOMANDOLARA KARŞI **PROLETARYANIN** (tüm göçmen ve yerli işçilerin) **ÖZSAVUNMASI ZORUNLUDUR!**

Bu son zamanlarda bütün Avrupa'da aşırı sağcı komandolar "demokratik" kapitalist devletlerin gölgesinde ve yardımlarıyle yoğun faaliyet gösterdiler: Paristeki Copernic sokağında (ekim 1980), İtalya'da Bologna istasyonunda (ağustos 1980) ve Münichteki bira bayramında (ekim 1980) bomba patlattılar ve bir sürü insanın ölmesine sebep oldular.

Burjuva basını bu olaylardan bol ölçüde bahsetti ve demokratik yalanlarla işçi sınıfını aldatmak için aslında demokratik devletler tarafından yetiştirilen "faşist" tehlikesini sallayarak, burjuva demokrasinin sanki herkese barış ve hürriyet sağlayan çelişkisiz bir düzen olduğunu ispatlamaya çalışmıştır.

Ama bu faşist suikastlara bol yer verirken burjuva ve oportünist basını aşırı sağcı komandoların senelerden beri polisin ve devletin yardımıyle göçmen işçilere karşı sürdürdükleri şiddetli eylemlerden bahsetmemektedirler. Bu aşırı sağcı komandolar bugün bilhassa Fransa'da yoğun faaliyet göstermektedirler (1970'ten bu yana Fransa'da en azından 300 göçmen işçi öldürülmüştür ve gayet tabii bu cinayetlerin sorumluları hiç bir zaman bulunmamıştır...) ama yarın Almanya, Hollanda v.s. gibi öteki kapitalist devletleride heran aynı metodları aynı ölçüde kullanmağa hazırlanmışlardır. Çünkü tarih boyunca kapitalist güçler proletaryayı sömürmek ve bastırmak için zulüm ve terör metodlarını paylaşmışlardır! (İşte burjuva karşı devrimci dayanışmanın gerçek yüzü.)

Demokratik devletlerin gölgesinde ve yardımlarıyle faaliyete geçen bu aşırı sağcı grupların asıl gayeleri nedir?

İŞÇİLER ARASINDA TERÖR YARATMAK VE BÖYLECE KAPİTALİST SÖMÜRÜNÜN GELİŞMESİNE VE KOLAYLAŞMASINA YARDIMCI OLMAK !

Zira, Fransa'yı örnek olarak alırsak, bu suikastlardan sonra, burjuvazinin tüm politik güçleri, sağdan sola kadar, bir tek sesle hepsi polisin daha kuvvetli ve etkili olmasını istediler. Yani, bu burjuva demokratik güçler sayesinde, aşırı sağcı suikastlar kapitalist devletin işçilere karşı baskı kabiliyetinin coğalmasına bahane ve fırsat olmuşlardır.

Ve buna karşılıklı olarak burjuva devleti sanki bu suikastları kınıyormuş gibi sahte bir şekilde gözükerek, aslında demokratik maske arkasında proletaryaya karşı (en baştada göçmen işçilere karşı) baskı politikasını, liberal elbisesini değiştirmeye mecbur kalmadan, devam edebilmektedir. Ve yarın tüm işçi sınıfına karşı en geçerli şekilde bu politikayı sürdürebilmek için, burjuva devleti bugün hazırlık provasını evvelâ göçmen işçilere karşı yapmaktadır.

Fransa'yı tekrar örnek olarak alırsak göçmenlik sorunlarından meşgul olan Bakan Stoleru bile "ırkçı ve terorist" suikastlara karşı çıkmıştır. Bu basit oyunun amacı açıktır. Stoleru, kendi sorumluluğu altında, burjuva devletin sürdürdüğü düzenli baskı politikasını unuturmak istiyor. Ve böylece "demokratik" nitelikteki demeçlerin gölgesinde, Stoleru ve devlet göçmen işçilerin devamlı olarak polis tarafından fişlenmelerini, Sonacotra yurtların kira grevinin kırılmasını, kayıtsız göçmenlerin sürü gibi sınır dışı edilmelerini, v.s. sağlamaktadır.

Ve, aşırı sağı kınadıktan sonra Stoleru şu demeci vermiştir: "Artık Fransa'ya hiç bir yabancı işçiyi kabul etmeyeceğiz", "geri dönmek istiyorlarsada engel olmayız". Fransız demokratik devletin Bakanı Stoleru tam aşırı sağcı ırkçı gruplar gibi konuşmaktadır. Çünkü hepsinin görevi aynıdır: kapitalist düzenin çıkarlarını korumak.

Hatta 1981 ocak ayında Fransız Devleti, demokratik maskeden yararlanarak, Marsiliya'da yüzlerce polis güçlerin aracılıyle esasen göçmen ve yabancı uyruklu işçilerin oturdukları bir mahaleyi tamamen kapatarak geniş bir kontrol operasyonu düzenledi. Bu operasyonun sonucu olarakta 50'ye yakın, illegal durumda bulunan göçmen sınır dışı edilmiştir. İşte burjuva devletin işçilere karşı sürdürdüğü günlük terörün ve baskının gerçek yüzü!

Daha genel bir açıdan durumu incelersek aslında Fransız Devletin baskı ve sömürü politikası ancak tüm Avrupalı demokratik burjuva devletlerin bir örneğidir. Doğu blokun devletleri (örneğin Polonya burjuva devleti) sahte sosyalist maskesi arkasında kendi proletaryasını sömürürken Batı Avrupa burjuva devletleri, aynı neticeye varmak için, demokratik bayrağı kullanmaktadırlar. Bir taraftan delik deşik olan "İnsan hakkları" paçavrasını sallıyorlar ve öteki taraftan Türkiyeli işçiler için vize mecburiyetini koyuyorlar ve böylece Türkiyeli göçmen işçilerini, onları daha kolayca sömürmek ve soymak için, dolaşım hakkını redettmektedirler.

Bu örnekler şunu gösteriyor ki, Avrupa'daki demokratik devletler aşırı sağcı güçlerin küçük ölçüde yaptıkları baskı, eylemlerden faydalanarak şimdiden büyük ölçüde ve devamlı bir şekilde baskı ve zulüm politikasına sürdürmektedirler. Böylece demokratik devletler şiddet yoluyla proletaryayı terör altında tutmaktadırlar: her yerde polis, fabrikaları işgaleden grevcileri bastırıyor, ordu grevlerin kırılması için kullanılıyor, ve mahkemeler devamlı olarak işçilerin direniş hareketlerine karşı karar almaktadırlar. Üstelik her gün göçmen işçiler ve gençler polis karakolarında dövülüyorlar ve işkence görüyorlar.

(Devamı sekizinci sayfada)

Türkiye'de burjuva diktatörlüğün askeri-demokratik çarpıntıları

(altıncı sayfanın devamı)

proletaryanın diktatörlüğü kurulması için işçi sınıfın devrimci hazırlanması. Lenin'in dediği gibi Kapitalizm ve emperyalizm döneminde tek seçenekya burjuvazinin diktatörlüğü yada proletaryanın diktatörlüğüdür.

Fakat bu gelecek gerçekleşmesi için Türkiyede işçi sınıfının zorunlu silahı olan komünist ve enternasyonalist parti şarttır. Ancak böyle bir parti komünist devrimin programı etrafında mücadeleci işçi öncülerini örgütleyebilir ve, devrimci kurtuluş ve zafer yolunda işçi diktatörlüğü kurulması için ve komünist devrimin Orta-Doğu bölgesinde ve tüm Dünyada yayılması için sonuna kadar sınıf mücadelesini yöneltebilir.

İDAMLARA KARŞI!

İŞÇİLERİN VE YOKSUL YIĞINLARIN TOPLUCA TUTUKLANMALARINA KARŞI!

KÜRT KİTLELERİN EZİLMESİNE KARŞI!

KAHROLSUN DEMOKRATİK VEYA FAŞİST MASKELİ BURJUVA DEVLETİ!

YAŞASIN İŞÇİLERİN BAĞIMSIZ SENDİKAL VE POLİTİK ÖRGÜTLENMELERİ!

HER ZAMAN VE HER YERDE YAŞASIN SINIF MÜCADELESİ!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFIN VE YOKSUL KİTLELERİN KURTULUŞU!

YAŞASIN PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ!

YAŞASIN DÜNYA KOMÜNİST DEVRİMİ!

Bağımsız işçi

1. Komünist partinin kuruncu temelleri

Emperyalizm baskısı altında bulunan bölgelerde ve kapitalizmin gelişmesi ile proletaryanın gittikçe kendi sınıf çıkarlarını ortaya koymayağa başladığı bölgelerde proletaryanın sınıfsal partisinin oluşumu bugün gündemde olan en önemli konudur. Bu gerçeğe koşut olarak, kapitalizmin en yüksek derecede sanayiyi geliştirmiş olan bölgelerde 50 seneden beri Stalinci karşı-devrim tarafından yok edilmiş olan sınıfsal partinin tekrar kurulması aynı şekilde işçi sınıfı için büyük önem taşımaktadır.

Bugün milli kurtuluş mücadelelerin aşağı yukarı sona erdiklerde bir sürü ülkelerde işçi sınıfı, bilinçsizce olsa bile, inatla kendi öz isteklerini öne sürmeye çalıştığından dolayı işçi sınıfsal partinin kurulması sayısız problem ve yoğun tartışmalar yaratmaktadır. Bu tartışmaların en önemli noktası partinin hangi temellere dayanarak kurulmasıdır. Bu esas soruyu cevaplandırmak için işçi sınıfın bir sürü zafer ve mağlubiyetle oluşan 130 senelik dönemin yarattığı tecrübeyi ve öğretileri göz önünde tutmak gerekiyor.

Zira komünist hareketin tarihsel tecrübesi şunu gösteriyor ki, komünizmin başlangıcından, ilk adımlarından beri, işçi sınıfsal partisi teorik ve programatik temellere dayanmaktadır ve birleştirici ve değişmeyen ilkelere bağlıdır. Marx ve Engels tarafından ilk olarak Manifesto'da belirlenmiş olan bu temeller ve ilkeler artık proletaryanın mücadelesini bütün değişik tarihsel evrelerde ve bütün ülkelerde yönetmektedirler.

İlk görüşte proletaryanın her yerde aynı programa dayanarak bağımsız politik sınıf olarak oluştuğunu önermek acayip gözükebilir. Artık kapitalizmin en bunamış ve çürük seviyede olan ülkelerde, yani proletaryanın haricinde bütün öteki tarihsel sosyal güçlerin ilerici ve devrimci gücü kaybolan ve artık gelecek devrimin ancak komünist ihtilalı olarak gelişebileceği bölgelerde bu program geçerlidir. Fakat devrimci komünistlere göre bu program aynı zamanda proletaryanın burjuvazi ile küçük burjuva ortasınıflarla ve köylü kitleleriyle birlikte yürüttüğü antiemperyalist ve antifeodal mücadelelerden sonra burjuva nitelikte milli görüşlerden ve etkilerden henüz tam ayrılamadığı bölgelerde bile geçerlidir. Bu bölgelerde bir sürü burjuva radikal görevler (Lenin'in "demokratik" olarak nitelediği görevler; çünkü hem işçi sınıfın hem başka ezilen sınıfların çıkarlarına değinmektedirler), yani işçi sınıfına politik ve örgütlenme hakkını tanıyan veya tarım reformunu gerçekleştiren görevler, gündemde olsa bile artık bu görevler proleter ihtilalın politik bir kaldıraçı olmuşlardır. (Zaten bu görevler iktidara yerleşen genç burjuvazilerin ellerinde ezilen kitleleri aldatmak ve kapitalist devletini güçlendirmek için sallanılan boş laftan başka bir şey değillerdir artık.) Politik bağımsızlıkile, milli birliğin gerçekleşmesi ve sömürgeci köleliğin kalıntılarınıyok edilmesi görevi ile baş başa olan ülkeler içinde bu program geçerlidir.

Bütün bu değişik durumlarda aynı programın geçerli olduğunu anlayabilmek için marksizmin 1840-1850 senelerinde hangi şartlarda doğduğunu ve Komünist Partinin kuruluş konusunu nasıl çözdüğünü hatırlamak yararlıdır. O dönemde kapitalizmin feodalizmin üzerine zaferi, burjuvazinin soyluluğun üzerine ve demokrasinin saltcılığın üzerine zaferi gündemdeydi. Buna rağmen 1847' de ilk kongresini tutan "Komünistler Birliği"nin programının birinci maddesi şunu belirtiyordu: "Birliğin hedefi burjuvazinin devrilmesi, proletaryanın egemenliğinin kurulması, sınıf ayrılıklara dayanan eski burjuva düzenin yok edilmesi ve sınıfsız ve özel mülkiyetsiz yeni bir düzenin kurulmasıdır".

KOMÜNİZMİN KLASİK İLK PROGRAMINA GERİ DÖNELİM

İlk komünistlerin açıkca ortaya koydukları bu hedef en doğal şekilde "marksist" geçinen sahte işçi devrimcilerini çılgına çevirmeye yeter. Yıllardan beri bu palyaço "teorisiyen ler" "aşamalı devrim" teorisini Stalin büyük babalarının peşinde savunuyorlar. Bu teoriye göre proleter sınıfı, düşmanı olan, burjuva sınıfı, özgürlüğe kavuşmadıkca kendi öz kurtuluş mücadelesini yürüt-

Proletaryanın Özsavunması

(Yedinci sayfanın devamı)

Faşist komandoların ve burjuva devletlerin görevi aynıdır: bütün dünyada kapitalist bunalımın gelişmesiyle beraber çoğalan işçi direniş hareketlerini felç etmek için terör ve baskı politikasını sürdürmek.

Böylece burjuvazi tüm güçlerini ve işçi sınıfının içerisine işçi kılığı ile yolladığı yardımcı uşaklarını (yani sanki proleterlerin çıkarlarını koruyormuş gibi görünen ve aslında burjuva çıkarlarını koruyan oportünistler) seferber ediyor.

Avrupalı burjuva devletleri gölgede aşırı sağcı komandoları silahlandırıyor ve işçi hareketine karşı saldırtırıyor. Ama herkesin önünde "ırkçılığı" ve terörizmi kınıyorlar ve bunu bahane edinip, demokrasi adına polis, kanuni baskı tertibakatlarını güçlendiriyorlar... Bu iğrenç oyunu başarmak için de demokratik devletler sanki İnsan Hakklarını Demokrasiyi ve "Hürriyeti" en titiz şekilde koruyormuş gibi gözükmeye çalışan burjuva demokratik sol güçlerini ve oportünist güçlerini (sahte sosyalist ve komünist partiler, reformist sendikalarınyöneticileri v.s.) kullanıyorlar. Çünkü oportünist güçlerin tek gözlemi teröre ve şiddete karşı... Devletin resmi şiddet tertibatının (polis güçleri, kanunlar) artmasıdır. Aslında faşist teröre ve şiddete karşı yalancı şekilde protesto ederek tüm bu güçler gelecekte onları ve onların iğrenç düzenini yıkacak olan proleter devrime karşı siperlenmektedirler.

Bu oyunların önünde antifaşist aşırı solcu geçinen gruplar ise, körü körüne ve enayice demokratik tuzağa düşerek, gülünç bir şekilde dalgalanıyorlar. Teklif ettikleri tek şey oportünistler, reformistler ve "ilerici" burjuvalar ile ittifak kurmak! Ya hiç bir şey anlayamıyorlar yada hiç bir şey anlamak istemiyorlar...

İşçiler, Yoldaşlar, kapitalist dünyanın zenginliklerin çoğunu proleter kitleler ürettiği için proletaryanın gücü çok büyüktür. Hep beraber, gençler, kadınlar ve erkekler, göçmen ve yerli avrupalı işçiler omuz omuza birleşelim ve çıkarlarımızı korumak için şimdiden hazırlanmaya başlayalım. Polis kontroluna ve baskısına karşı, tüm aşırı sağcı avrupalı, islamcı ve Türkeşci güçlerin saldırılarına karşı, işçi sınıfının en geniş kitleleri şimdilik daha kıpırdamıyorlarsa bile, direniş ve karşı koyma hareketini hazırlamak mümkündür. Her yerde, mahalelerde, sitelerde, fabrikalarda, okullarda, kahvelerde kontakt ve bağ kuralım. Her yerde dayanışma ve öz savunma grupları düzenleyelim.

BURJUVAZİNİN TÜM LEGAL VE RESMİYET DIŞI SALDIRILARINA KARŞI YAŞASIN PROLETARYANIN DAYANIŞMASI VE ÖZSAVUNMASI !
BÜTÜN MİLLİYETTEN İŞÇİLERİN ÇIKARLARI BİRDİR !
İŞÇİ SINIFI ENTERNASYONALDIR !

partisi için

bütün ülkeler için aynidir

memelidir.

Daha da iğrenç şekilde bu satılmış "teorisiyenler" burjuva bir devrim gündemdeyken işçi sınıfı burjuva sınıfın önünde boynunu eğmeye razı olmasını zaferin esas koşulu olarak öneriyorlar. Ve bunun için dikkatle şunu gizliyorlar: burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki hiç bir şekilde ortadan kalkamaz çünkü bütün eski sosyal sınıflara karşı savaşırken -ve bugünde emperyalizme karşı savaşırken diyebiliriz- işçi proleter sınıfı Marx'in dediği gibi "kendi düşmanlarının düşmanlarına" harp ilan ediyor ve mağlubiyetleri için mücadeleyi sürdürüyor. Aynı şekilde bu satılık teorisiyenler burjuvazi ile proletarya arasındaki uçurum çoğu zaman bu mücadele sürecinde ilk defa olarak ortaya çıktığını ve ancak proletaryanın mevcut düzene karşı sonuna kadar ve en tutarlı şekilde hiç geriye bakmadan bu mücadeleyi sürdürebilecek olan tek güç olduğunu gizliyorlar.

Bunun nedeni basittir. Engelsin daha sonra yazdığı "Ütopik sosyalizm ve bilimsel sosyalizm" broşüründe izah edildiği gibi: "Burjuvazi, doğuştan kendi antitezi ile eyerlenmişti: ücretli işçiler olmadan kapitalistler olamazdı ve loncaya bağlı ortaçağ kentlisinin gelişip çağdaş burjuva olduğu oranda, loncalı kalfa ile lonca dışındaki gündelikçi de proleterleşti. Gerçi burjuvazi, genellikle, aristokrasi ile mücadelesinde, aynı zamanda, o çağın, farklı çalışan sınıflarının çıkarlarını da temsil ettiğini ileri sürebildi, bununla birlikte, her büyük burjuva hareketinde çağdaş proletaryanın hayli gelişmiş öncüsü olan sınıfın bağımsız patlamaları oldu. Örneğin, Alman Reformu ve Köylü Savaşı sırasında, anabaptistler ve Thomas Münzer; büyük İngiliz Devriminde Leveller'ler, büyük Fransız Devriminde Babeuf."

Mart 1850'de yazılan merkez komitesinin Komünist Birliğe çağrısında tanımlanan sürekli (kesintisiz) devrim görüngesi bu tartışılmaz gerçeğe dayanmaktadır: proletarya bütün gücü ile antifeodal devrime iştirak ederek bu devrimi sonuna kadar itmesi gerekiyor ve böylece bu dünya çapında galip olacak kendi öz devrimin hazırlayıcı alanına dönüştürmesi zorunludur. Fakat bu görüngenin gerçekleşmesi için en önemli koşul öz bağımsız sınıf partinin kurulmasıdır:

"Bir kez daha burjuva demokratların tezahürat korosu olma durumuna düşeceği yerde, işçiler, ve özellikle de Birlik, resmi demokratların yanında kendilerini, işçi partisinin bağımsız, gizli ve resmi bir örgütünü kurmaya ve bunun her kesimini proletaryanın tutumunun ve çıkarlarının burjuva etkisinden bağımsız olarak ele alınacağı işçi derneklerinin mihrak noktası ve çekirdeği yapmaya zorlamalıdırlar."

Ama Çin Komünist Partisini Kuomintanga tamamen teslim ettirerek, Çin Komünist Partisini bir öz politik programdan ve hatta bir tarım programından yoksun bırakarak, ve bu burjuva partinin kaçınılmaz ihanetine işçilerin ve yoksul köylüleri hazırlama gücünden Çin Komünist partisini yoksun ederek proleterleri "bir kez daha burjuva demokratların tezahürat korusu olma durumuna" düşürmedimi Stalinizm?

"Ortak bir düşmana karşı savaşım durumunda, herhangi bir özel birliğe gerek yoktur. Böyle bir düşmanla doğrudan savaşmak gerekli olur olmaz her iki tarafın çıkarları da ancak o an için (geçici olarak) çakışır ve, daha önce olduğu gibi gelecekte de, yalnızca o an için geçerli olacağı hesaplanmış bu bağ, kendiliğinden ortaya çıkar " diye proleterlerin tavır takınmalarını öneriyordu 1850 çağrısı. Stalinizm ise devrimin burjuva olduğunu kararlaştırdığından dolayı işçi partisinin burjuva partisi ile devamlı bir cephe kurması gerektiğini ilan etti.

Buna karşı 1850 çağrısı şunu ilan ediyor: "Ama işçilere karşı ihaneti zaferin ilk saatinden itibaren başlayacak olan bu partiye karşı etkin ve tehdit edici bir biçimde karşı koyabilmek için, işçiler silahlanmış ve örgütlenmiş olmalıdırlar."

Stalinizme gelince 1926, 1927 senelerinde Çinde silahlanmış işçilerin yönetimini Kuomintanga bırakarak böylece feodal güçlere karşı zafere ulaşmadan önce bile burjuvazinin işçilerini silahsızlandırmaya başlıyabilmesine izin vermiştir. İşçilerde bu ihaneti onlara gizleyen bir parti tarafından beklemediklerinden dolayı büyük ve feci bir yenilgiye uğradılar.

Ve o zamandan beri her yerde hep aynı oyun tezgahlandı Stalinizm tarafından: en radikal devrimlerde bile, Saigon'dan Cezayir'e, Beirut'dan Luanda'ya, işçilerin silahlanma teşebbüslerini demokratik partiler önleyebildiler veya bastırabildiler.

"Alman işçileri uzun bir devrimci gelişmeden tümüyle geçmeksizin iktidarı ele geçiremeyecek ve kendi sınıf çıkarlarını sağlayamayacak olsalar bile, hiç değilse, bu kez, belirli bir kesinlikle bilmektedirler ki, yaklaşmakta olan devrimci oyunun birinci perdesi, kendi sınıflarının Fransa'daki dolaysız zaferiyle çakışacak ve bu zaferle çok büyük bir hız kazanacaktır.

Ama, sınıf çıkarlarının neler oldukları konusunda kafalarını açıklığa kavuşturarak, bağımsız bir parti olarak kendi yerlerini bir an önce alarak ve demokratik küçük-burjuvanın ikiyüzlü sözleriyle proletarya partisinin bağımsız örgütünden vazgeçme yolunda bir an için olsun ayartılmaya fırsat vermeksizin, nihai zaferleri için elden geleni bizzat yapmalıdırlar. Savaş naraları, "Devrimin Sürekliliği" olmalıdır. "

Marks'ın ünlü 1850 çağrısı böyle bitiyordu ve bu çağrı dün nasıl rus proletaryası tarafından duyulmuşsa yarın da aynı şekilde çift devrimin gündemde olduğu ülkelerdeki (yani halen radikal burjuva nitelikte fakat ancak işçi devrim ve proleter diktatörlük yolu ile gerçekleşebilen tedbirlerin gündem de oldukları ülkelerde) proletaryanın tarafındanda duyulucağına kesin olarak inanıyoruz.

Zira sınıf mücadelesi sahnesinde işçi sınıfı bütün öteki sınıflardan öz çıkarlara sahip olan ayrı bir sınıf olarak yer almaktadır. Patron ile işçi arasındaki var olan zıtlıktan doğan ve yaygınlaşarak sınıf savaşın boyutuna erişen mücadele ancak tüm kapitalist düzenin yıkılmasıyle, ücretli köleliğin, kârın ve pazar ekonomisinin tamamen ortadan kalkmalarıyle sona erebilir. Bu zıtlık aynı zamanda burjuva ile proleteri yaratan kapitalist üretim ilişkisinden doğmaktadır. Bu gerçek bağımsız öz sınıf partisinin zorunluluğunu ve bütün ülkelerde, her ne kadar azınlık olsalarbile, proleterlerin öz bağımsız parti çekirdeği etrafında örgütlenme kaçınılmaz ihtiyaclarını açıkca ispatlamaktadır.

Ve böylece tarihsel gelişmenin ürünü olarak ancak çalışma ve hayat koşullarını koruyarak ve örgütlenerek yaşayabilen bir sınıf oluşmuştur: hiç bir ihtiyatı olmayan ve, devrimci mücadelelerde "zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey olmayan" proleterlerin sınıfı. Bunun için proleterler kendi devrimleri değilse bile fakat nihai mücadelenin tabanını tam olarak ortaya koyan, burjuvaziye karşı kendi savaşımlarını hızlandıran devrimlere en yürekli ve istekli şekilde iştirak etmektedirler. Bunun içinde komünist partisi komünist devrimini hazırlayan ve yaklaştıran bu burjuva devrimlerin sonuna kadar ve en radikal biçimde yürütülmelerini ve proletarya bağımsız bir parti etrafında örgütlendiği takdirde, Rusya'da ekim 1917'de olduğu gibi, iktidarı eline geçirmeyi öneriyor.

Zira Marx ve Engels tarafından yazılan Komünist Partisinin Manifestosundan beri proletarya öz ve ayrı parti olarak örgütlenebilmesine yol açan teoriye, programa ve ilkelere sahip çıkmıştır.

(Devamı onüçüncü sayfada)

Marksist açıdan güncel

Kapitalist düzenin ortaya koyduğu, ve gittikçe devamlı şekilde beslediği çelişkiler kaçınılmaz olarak aynı sömürü ve baskı şartlara tabii olan ancak ücrete karşı emeğini satmaya mecbur kalan bir sınıfın, yani proletaryanın, oluşmasına yol açmışlardır. Ve proletaryanın sınıf mücadelesinin tarih boyunca gelişmesi şunu gösteriyor ki, burjuva düzenin yarattığı sefaleten ve sömürüsünden kurtuluş yolunu bulmak için işçi sınıfı evvela günlük problemlerini çözmeye çalışarak örgütlenmeye ve birleşmeye itilmiştir. Fakat Marx ve Engels tarafından teorik alanında belirlenen ve tarihin ortaya koyduğu pratik öğreti, yani bir sürü ülkede bir sürü işçi nesilerin verdikleri mücadelelerin sonucu olan tarihsel mücadele tecrübeleri, aynı zamanda sınıf savaşın sadece kapitalist sömürünün neticelerine karşı değil fakat köküne karşı yürütülmesinin zorunlu olduğunu acıklamıştır. Yani proletaryanın sınıf mücadelesi devrimci kurtuluşa varabilmesi için güncel konular seviyesinden politik seviyeye kadar yükselmesi gerekiyor. Bundan böyle Marx Engels Lenin ve bolşevik partisi savundukları gibi komünist devrim açısından proletaryanın güncel mücadelesi ile devrimci politik mücadelesi karşıt olacaklarına kendilerini tamamlatmaktadırlar. Güncel mücadeleler işçi sınıfın yaşama, çalışma, örgütlenme ve müdafa koşulları ile ilgili olarak proleterlerin kapitalist sömürünün ve baskının neticelerine karşı birleşmelerine, karşıkoymalarına ve direnmelerine yol açmaktadırlar. Bu mücadeleler hem ekonomik (ücretlerin artması için, işsizliğe karşı, pahalılığa karşı) özlemlere hem proletaryanın en basit haklarıyle (grev yapma, örgütlenme, basın yayınlama gibi) ilgili özlemlere değinmektedirler. Devrimci politik mücadeleler kapitalist düzenin ve devletin kökünden yıkılması için sınıfsal komünist partinin yönetmenliği altında, ve en yüksek noktası olan silahlı ayaklanmaya ve proleter diktatörlüğün kurulmasına kadar, verilen savaşı oluşturmaktadırlar.

Bunun için Leninin dediği gibi proletaryanın güncel çıkarları ve tahrisel çıkarları vardır. Ve komünist devrimin her yerde zafere ulaşabilmesi için komünist partinin yönetimin etrafında proletaryanın savaşımı bu iki güncel ve devrimci politik mücadeleyi bağdaştırması gerekiyor.

Bu gelecek gerçekleşmesi için devrimci marksistlerin görevi güncel mücadelelere sırtlarını dönceklerine bu mücadelenin zorunluğunu ve yetersizleklerini açıklamaktır. Devrimci komünist partisi için bu konuda en önemli nokta güncel mücadeleyi inkar etmeden, devrimci mücadeleye birleştirerek sınırlarını aşmaktır. Böylece güncel mücadele kapitalist devletin ve düzenin yıkılışı için verilecek olan son savaşın hazırlama alanı olabilecektir: hem proletaryanın en geniş safları yaşama şartlarını korumayı öğrenerek devrime hazırlanabileceklerdir hemde proletaryanın en mücadeleci ve öncü devrimci güçleri parti etrafında son mücadele için örgütlenebilecekler ve tecrübe edinerek komünist devrimini yönetmeye hazırlanabilecekler.

Lenin 1899 yazdığı ve aşağıda bulanan bu makele Rusya'da işçi sınıfın ilk adımlarını atmaya başladığı zaman yazılmıştır. Leninin burada incelediği konu proleter müdafa mücadelenin en önemli silahı olan grevdir. Ve Lenin şunu gösteriyor ki: "her grev, kapitalistlere gerçek efendilerin kendileri değil, haklarını gittikçe daha sesle ilan eden işçiler olduğunu hatırlatır". Üstelik grevin sadece ekonomik alanında kullanılan bir metod olduğunu düşenenlere karşı Lenin şunu iddia ediyordu: "Üstelik grev, sadece kapitalistlerin değil, aynı zamanda devlet ve kanunların niteliği konusundada işçilerin güzünü açar".

Fakat Lenin, Engels'ten sonra grevin "savaş okulü" olduğunu hatırlatıktan sonra şunu ilâve ediyor "savaşın kendisi değildir". Çünkü "grevler işçi sınıfın kurtuluş uğrunda mücadele yollarından biridir. Fakat tek yol değildir." Bunun için mücadelelerinkapitalizme karşı daha geniş bir çerçeve içerisinde yer almaları lazım; bu genel devrimci mücadelede ancak sınıf partinin yönetimi etrafında yürütülebilir. "Ancak bir sosyalist işçi partisi, hükümet ve işçi sınıfı davası hakkında doğru anlayışı işçiler arasında yayarak bu mücadeleyi sürdürebilir".

Bundan böyle güncel mücadeleyi devrimci politik mücadeleden uzak tutmak isteyen reformist ve oportünist güçlere karşı ve bir saf devrimci radikalizm adına enayice güncel mücadelelere sırtlarını dönerek devrimci mücadeleyi başarısız şekilde sürdürmek isteyen güçlere karşı bu gerçekleri hatırlatmamız zorunludur.

Lenin: Grevler üzerine

(...) İşçi sınıfının mücadelesi bakımından grevlerin (ya da iş bırakmaların) önemi nedir? Bu soruyu cevaplandırmak için grevler konusunda daha tam bir görüşe sahip olmamız gerekir. Gördüğümüz gibi, bir işçinin ücreti patronla işçi arasında yapılan bir sözleşme ile belirlenir; ve madenki bu şartlar altında tek başına olan işçi tamamizle güçsüzdür, işçilerin talepleri uğrunda birlik halinde savaşmaları gerektiği açıktır; ya patronların ücretleri düşürmesini önlemek, ya da daha yüksek ücretler elde etmek için grevler düzenlemek zorundadırlar. (...)

Kapitalist toplumun tabiatından doğan grevler, işçi sınıfının bu toplum düzenine karşı mücadelesinin başlangıcını ifade eder. Zengin kapitalistlerin, tek tek ve mülksüz işçilerle karşı karşıya olması işçilerin tamamiyle köleleştirilmesi demektir. Fakat, bu mülksüz işçiler birleşince durum değişir. Kapitalistler kendilerine ait olan aletleri ve malzemeleri işlemek ve yeni yeni zenginlikler üretmek için çalışmaya istekli işçiler bulamazlarsa, hiçbir servet onlara kâr sağlamaz. İşçiler kapitalistlerle birey olarak mücadele etmek zorunda kaldıkları sürece, bir kuru ekmek karşılığında eloğluna kâr sağlamak üzere durmadan çalışmaya, daima uysal ve gıkı çıkmayan ücretli hizmetkâr olarak kalmaya mecbur gerçek köleler gibi yaşayıp gitmek zorundadırlar. Ama işçiler isteklerini birlikte öne sürdükleri ve parababalarına boyun eğmeyi reddettikleri zaman, köle olmaktan çıkar, insan haline gelirler. Emeklerinin sadece bir avuç asalağı zengin etmeye değil, çalışanların insanca yaşamasını sağlamaya hizmet etmesini istemeye başlarlar. Köleler, efendi olmak, toprak ağalarının ve kapitalistlerin istediği şekilde değil, emekçi halkın istediği şekilde çalışmak ve yaşamak isteğini öne sürmeye başlarlar. Bu yüzden, grevler kapitalistlere daima korku salar. Çünkü grevler onların hakimiyetlerini balta-

mücadelerin anlamı

lar. Alman işçilerinin bir türküsü işçi sınıfına "Güçlü kolun dilerse, bütün çarklar duruverir" der. Gerçekten de böyledir. Fabrikalar, toprak ağalarının toprakları, makinalar, demiryolları, bütün bunlar dev bir makinanın çarkları gibidir. Çeşitli ürünler çıkaran, onları işleyen ve yerlerine teslim eden dev bir makina. Bu makinayı, toprağı eken, madeni çıkaran, fabrikalarda mal üreten, evleri, dükkanları, demiryollarını inşa eden işçiler çalıştırır. İşçiler çalışmayı reddettikleri zaman, bütün makinanın durması tehlikesi vardır. Her grev, kaptalistlere gerçek efendilerin kendileri değil, haklarını gittikçe daha yüksek sesle ilan eden işçiler olduğunu hatırlatır. (...)

Grev işçilere patronların gücünün ve işçilerin gücünün ne olduğunu gösterir. Onlara sadece kendi patronlarını ve iş arkadaşlarını değil, bütün patronları, bütün kapitalist sınıfı ve bütün işçi sınıfını düşünmeyi öğretir. Nesiller boyunca işçinin emeğini sömürerek milyonlar biriktiren bir fabrika sahibinin ücretlerde mütevazi bir artışı kabul etmeye yanaşmaması, hatta ücretleri daha da düşürmeye çalışması ve işçiler direndikleri takdirde, binlerce aç aileyi sokağa atması halinde, işçiler kapitalist sınıfın bir bütün olarak işçi sınıfının düşmanı olduğunu, işçilerin ancak kendilerine ve birleşik eylemlerine güvenebileceklerini açıkça görürler. Çoğu kere, bir fabrika sahibi işçileri aldatmak, onların hamisi rolünü oynamak ve bazı küçük tavizlerle ve yalandan vaatlerle onları sömürdüğünü gizlemek için elinden geleni yapar. Grev, işçilere "hami"lerin koyun postuna bürünmüş bir kurt olduğunu göstererek, bu aldatmacayı bir vuruşta darmadağın eder.

Üstelik grev, sadece kapitalistlerin değil, aynı zamanda devlet ve kanunların niteliği konusunda da işçilerin gözünü açar. Fabrika sahipleri nasıl işçilere onları hamileriymiş gibi görünmeye çalışıyorlarsa, hükümet görevlileri ve uşakları da işçileri, çar ve çarlık hükümetinin, adaletin gerektirdiği şekilde, hem fabrika sahiplerinin, hem de işçilerin durumlarıyla aynı ölçüde ilgilendiğine inandırmaya çalışırlar. İşçi kanunları bilmez. Hükümet memurlarıyla, özellikle yüksek mevkide bulunanlarla ilişkisi yoktur ve dolayısıyla genellikle bütün bunlara inanır. Sonra, grev gelir çatar. Savcı, fabrika müfettişi, polis ve sık sık da askerler fabrikada boy gösterirler. İşçiler kanunları çiğnediklerini öğrenirler: Kanunlar patronların toplanıp, işçilerin ücretlerini düşürmenin yollarını açıkça tartışmalarına izin verir. Ama işçiler birlikte bir karar alırlarsa suçlu ilan edilirler! İşçiler evlerinden alınıp götürülüp. Polis işçilerin borca yiyecek alabilecekleri dükkanları kapatır. İşiler sakin ve barışçı davrandıkları zaman bile, askerler işçilere karşı kırkıştırılmaya çalışılır. Hatta askerlere, işçilere ateş açılması emri verilir. Askerler kaçışan kalabalığın arkasından ateş ederek silahsız işçileri öldürdükleri zaman da, bizzat çar askerlere teşekkürlerini bildirir. (Çar, 1895'de Yugoslavya'da grevci işçileri öldüren askerlere bu şekilde teşekkür etti.) Kapitalistleri savunduğu ve işçilerin elini konulu bağladığı için en kötü düşmanın çarlık hükümeti olduğu, her işçinin kafasına dank eder. İşçiler kanunların sadece zenginlerin çıkarı için yapıldığını; hükümet görevlilerinin onların çıkarlarını koruduğunu; emekçilerin susturulup, ihtiyaçlarını dile getirmelerine izin verilmediğini; işçi sınıfının grev hakkını, işçi gazeteleri yayınlama hakkını, kanunları çıkaran ve bunların yürütülmesini denetleyen ulusal bir meclise katılma hakkını kazanmasının gerekliliğini anlamaya başlarlar. Bizzat hükümet, grevlerin işçilerin gözünü açtığını iyi bilir. Bu yüzden de grevlerden çok korkar ve onları mümkün olduğu kadar çabuk durdurmak için her şeyi yapar. (...)

(...) Bundan dolayı, grevler işçilere birleşmeyi öğretir. Ancak birleştikleri takdirde kapitalistlere karşı mücadele edebileceklerini onlara gösterir. Grevler işçilere bütün işçi sınıfının, bütün fabrika sahipleri sınıfına ve keyfi, polis yönetimine karşı mücadeleyi düşünmelerini öğretir. İşte bu yüzden sosyalistler, grevleri "bir savaş okulu", hükümet görevlilerinin ve sermayenin boyunduğundan bütün halkın, bütün çalışanların kurtulması için işçilerin düşmanlarıyla savaşmayı öğrendikelri bir okul, diye adlandırırlar.

Ama "savaş okulu", savaşın kendisi değildir. Grevler işçiler arasında yaygınlaştıkça, (bazı sosyalistler de dahil) bazı işçiler, işçi sınıfının sırf grevlerle, grev fonları ya da grev dernekleriyle yetinebileceğine, grevlerle işçi sınıfının şartlarının bir hayli düzeltilebileceğine, hatta işçi sınıfının kurtuluşunun elde edilebileceğine inanmaya başlarlar. Bazıları birleşmiş bir işçi sınıfında ve küçük grevlerde bile ne denli bir güç bulunduğunu görünce, işçi sınıfının kapitalistlerden ve hükümetten istediği herşeyi elde etmesi için, işçilerin bütün ülke çapında sadece bir genel grev yapmalarının yeteceğini sanırlar. Bu fikir işçi sınıfı hareketinin ilk aşamalarında, işçiler daha tecrübesizken, başka ülkelerin işçileri tarafından da dile getirilmişti. Bu, yanlış bir fikirdir. Grevler, işçi sınıfının kurtuluş uğrunda mücadele yollarından biridir. Fakat tek yol değildir. İşçiler dikkatlerini, diğer mücadele araçlarına çevirmezlerse, işçi sınıfının gelişmesini ve başarılarını yavaşlatacaklardır. Grevlerin başarılı olması için grev sırasında işçilerin harcamalarını karşılayacak fonun gerekliliği doğrudur. Bütün ülkelerde bu gibi işçi fonları (genel olarak ayrı ayrı sanayi kollarındaki, ayrı ayrı işkollarındaki veya atelyelerdeki işçilerin fonları) toplanır. Fakat burada, Rusya'da, bu, özellikle zordur. Çünkü polis bunları izler, paraya el koyar ve işçileri tutuklar. Şüphesiz, işçiler polisten saklanabilirler. Böyle fonların biriktirilmesi doğal olarak değerli bir şeydir ve işçilere bunlara karşı olmalarını önerecek değiliz. Fakat işçi fonları kanunlarla yasaklandığı zaman, çok kişinin katkısının sağlanabileceği sanılmamalıdır. Hele bu gibi örgütlerin üye sayısı az olduğu sürece, işçi fonları pek işe yaramayacaktır. Üstelik, işçi sendikalarının açık bir şekilde kurulmuş olduğu ve emirlerinde muazzam paralar bulunduğu ülkelerde bile işçi sınıfı yine de mücadele yolu olarak grevle yetinemez. Sanayinin durumunda (bugün Rusya'da yaklaşmakta olan buhran gibi) bir bozukluk olursa, fabrika sahipleri grevleri kasten körükleyeceklerdir. Çünkü işin bir süre durması ve işçi fonlarının tüketilmesi yararlarına olacaktır. Bu yüzden işçiler, hangi şartlar altında olursa olsun, sadece grev eylemleriyle ve grev dernekleriyle yetinemezler. İkincisi, grevler ancak işçilerin yeterince sınıf bilincine sahip oldukları, grev yapmak için elverişli zamanı seçebildikleri, isteklerini nasıl öne süreceklerini bildikleri ve sosyalistlerle bağ kurmuş oldukları ve onlar aracılığıyla bro-

(Devamı onikinci sayfada)

Kapitalist devletlerin göçmen işçilerine karşı aldıkları idari ve resmi tedbirlerin Hollanda'da bir örnegi...

1975 dünya ekonomik bunalımdan sonra bütün kapitalist ve emperyalist devletler burjuvazinin çıkarlarını korumak için işçi sınıfın çalışma ve yaşama şartlarına karşı hücuma geçtiler. Her yerde burjuvazinin kârlarını korumak için enflasyon hızlandı, ücretler zamlardan dolayı geriledi, işsizlik arttı. Bu baskıyı ve saldırıları kolaylaştırmak için burjuvazi her yerde, oportünist güçlerin yardımıyle, işçi sınıfının içerisindeki bölünmelerini ve ayırımlarını çoğaltmaya kalkındı, ve en sömürülen proleter kesimlerine karşı yoğun terör politikasını sürdürüyor. Bundan böyle, bilhassa emperyalist avrupalı ülkelerde, en fazla ezilen ve sömürülen proleter kesimlerine karşı, yani göçmen işçilerine karşı, devletler göçmen akımlarını gidertmek veya durdurmak için resmi tedbirler ve kanunlar hazırladılar. Devletin "demokratik" ve parlamenter yolu ile aldığı tedbirleri tamamlamak için polis baskıları, kontrolları, aşırı sağcı komandoların terör eylemleri ve suikastları her yerde yoğunlaştırıldı (Almanya'da, Fransa'da, Belçika'da, Hollanda'da).

Göçmen işçilerine karşı bu baskıyı ve terörü en düzenli şekilde sürdürerek burjuvazinin bir sürü hedefi vardır. Göçmen işçilerinin kontrolu daha geniş şekilde ezilmelerine ve sömürülmelerine yol açmaktadır ve böylece burjuvazinin kârlarını sağlamlaştırmaktadır. Burjuvazi aynı zamanda göçmen işçilerine kapitalizmin ekonomik bunalımın sorumluluğunu sahte ve yalancı şekilde yükleyerek yerli ve yabancı proleterler arasındaki bölünmelerini ve ayırımlarını daha derinleştirebiliyor; böylece kendi sürdürdüğü baskı ve saldırılara karşı tüm işçilerin birleşerek tek bir proleter mücadele cephesini kurmalarını önlemeye çalışıyor. En sonda işçi sınıfını bölerek, en yoğun terörü göçmen işçilerine karşı dayatarak burjuva devletleri tüm işçi sınıfına karşı baskı ve saldırı metodların provasını yapmaktadırlar.

Hollanda'da ise 1 kasım 1979 kanunu ile kapitalist devlet göçmen işçileri ile ilgili yeni tedbir almaktadır. Bu 1 kasım kanunu 1975'den beri hazırlanmıştır ve 1969 kanunun yerine alınmıştır. 1969 kanunu hükümet izin vermeden yabancı işçilerin işe alınmalarını yasaklıyordu. Bir kasım kanunu her patronu yabancı işçi çalıştırmak için devletten izin almasını mecbur ediyor. Her fabrikaya hükümet tarafından belli yabancı sayısı tanınıyor. Ve yabancı işçilere ancak belli bir fabrikada çalışma kartı verilecek: yani çalıştıkları fabrikadan atılırlarsa çalışma kartları geçersiz sayılmaktadır. Böylece illegal çalışan yabancı işçiler yakalandıkları takdirde mahkemeden geçmeden idari karar ile derhal sınır dışı ihraç edilebilecekler.

İşte demokratik Hollanda devletin, oportünist politik ve sendikal yöneticilerin yardımıyle yabancı işçilere karşı aldığı iğrenç tavır.

Lenin: Grevler üzerine

(Onbirinci sayfanın devamı)

şür ve bildiri sağlayabildikleri yerlerde başarılı olabilir. Rusya'da bu durumdaki işçilerin sayısı hala çok azdır. Kitlelere işçi sınıfının davasını öğretmek, onlara sosyalizm ve işçi sınıfı mücadelisini tanıtmak için bunların sayısını arttırmak yolunda büyük çaba harcanmalıdır. Bu, sosyalistlerin ve sınıf bilincine sahip işçilerin bu amaçla bir sosyalist işçi sınıfı partisi kurarak, birlikte yüklenmeleri gereken bir görevdir. Üçüncüsü, görmüş olduğumuz gibi, grevler, işçilere düşmanlarının hükümet olduğunu ve hükümete karşı mücadelenin gerekliliğini gösterir. Gerçekte, bütün ülkelerin işçi sınıfına, işçi hakları ve bir bütün olarak halkın hakları için hükümete karşı mücadele gereğini öğreten grevlerdir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, ancak bir sosyalist işçi partisi, hükümet ve işçi sınıfı havası hakkında doğru anlayışı işçiler arasında yayarak bu mücadeleyi sürdürebilir. (...)

İşçiler, bütün ülkelerde fiilen yapmakta oldukları gibi, grevlerden, bütün çalışanların kurtuluşu için tüm işçi sınıfının mücadelesine geçebilirler ve geçmelidirler. Ancak sınıf bilincine sahip bütün işçiler sosyalist oldukları zaman, yani işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ettikleri, işçiler arasında sosyalizmi yaymak, düşmanlarına karşı mücadelenin bütün yollarını işçilere öğretmek için bütün ülke çapında birleştikleri; bütün halkın, hükümetin baskısından ve emekçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu için mücadele eden sosyalist bir işçi partisi inşa ettikleri zaman, işte ancak o zaman işçi sınıfı, bütün işçileri birleştiren ve üzerinde "Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz" yazılı kızıl bayrağı yükselten, bütün ülkeler işçilerinin yüce haketinin bir parçası haline gelecektir.

... VE PARTİMİZİN BİLDİRİSİ:

Göçmenliğin kontroluna karşı

Hollanda burjuvazisi 1960 senelerinde binlerce göçmen işçilerini yoğun şekilde sömürerek kârlarını artırmak için Hollanda'ya gelmelerini kolaylaştırdı ve, 5 seneden beri, kapitalist krizin gelişmesi ile, emeklerinden istifade ettikten sonra, bu yabancı işçilerini sınırdışı etmeye başladı. Göçmen işçilerin sınırlardan geri çevrilmeleri ve hudut dışı ihraç edilmeleri, Hollanda'da kalan göçmenlerin daha ağır şekilde sömürülmelerine yol açmaktadır. Göçmen işçiler en düşük ücretleri almaktadırlar, en ağır, en güç ve en tehlikeli işleri yapmaktadırlar. En sefil konutlarda oturmaktadırlar; ve burjuvazi en alçak şekilde bunu bahane edip yabancıların ailelerinin Hollanda'ya girmelerine engel olmaktadır. Hollanda'da kalan yabancı işçiler arasında illegal ve kaçak olarak kalanlar en kötü yaşama ve çalışma şartlarına sahiptirler ve hiç bir hakları yoktur.

Üstelik her an tüm göçmen işçiler polis tarafından tutuklanma ve sorguya çekilme tehlikesiyle başbaşadırlar. Zaten bu hususta Hollanda polisi bir sürü seneden beri büyük tecrübe edinmiştir ve son zamanlarda hatta bir göçmen işçisinin ölmesine sebep olmuştur.

Bugün burjuvazinin baskı politikasını CDA-WDA koalisyon hükümeti sürdürmektedir. Ama bir kasım kanunu ondan önce kurulan PVDA-CDA koalisyon hükümeti tarafından hazırlanmıştır ve yürürlüğe girmiştir. Bu kanun ile, PVDA "sosyalist" partisi açıkca işçilere karşı tavır alan bir güç olarak görünmektedir. Ve bugün PVDA'nın tekrar muhalefete dönmesi, ve bir kasım kanunun tatbikatında "insanlık dışı neticelere varılmasına" karşı çıkmas bu gerçeği hiç bir şekilde değiştiremez. PVDA'nın tutumunun tek amacı kendi seçmenlerini aldatmaktır. PVDA için aslında korunması gereken en önemli değer milli ekonominin çıkarlarıdır. Fakat Hollanda'nın milli ekonomisi kapitalist niteliğinde olduğundan işçilerin sömürülmesine dayanmaktadır. Bu gerçe-

(Devamı onüçüncü sayfada)

Göçmenliğin kontroluna karşı

(Onikinci sayfanın devamı)
ğide hiç bir reform değiştiremez. Bundan böyle, kapitalist düzeni, PVDA'nın iddia ettiği gibi, işçilerin çıkarlarıyla hiç bir zaman bağdaşamaz. Ancak işçi sınıfın kurtuluşu kaçınılmaz şekilde kapitalizmin yıkılışına bağlıdır.

Reformist PVDA'nın yanında FNV sendikası bulunmaktadır. Bu oportünist sendikanın görevide, işçi sınıfın içerisinde burjuvazinin hizmetçisi olarak, milli ekonominin çıkarlarını korumaktır. FNV sendikası bir kasım kanunun tamamlanmasını teklif ederek bu gerçeği açıkca ispatlamaktadır. Aslında FNV bu kanunu ve göçmenliğin kontrolunu kabul ediyor. Bütün illegal yabancı işçilerin kayıt edilmelerini (ki bu tam bir polis metodur) ve 6 ay müddet içinde iş bulamayan illegal işçilerin tümü hudut dışı ihraç edilmelerini istiyor. Böylece FNV sendikası açıkca burjuvaziye yardımcı olmaktadır.

"Komünist" geçinen CPN ise bu kanuna karşı çıkmasına rağmen işçi sınıfını korumak için gerçekten hiç bir mücadele sürdürmemektedir. Bir taraftan işçi sınıfın "uluslarası ve birleşmiş" olduğunu kabul ediyor ama öteki taraftanda Hollanda ekonomisisin artık daha yüksek göçmen işçi sayısını kabul edemiyeceğini ilan etmektedir. Böylece CPN'de Hollanda'da yabancı işçilerini koruduğunu iddia ederken aslında milli Hollanda ekonomisinin çıkarlarıyle uğraşmaktadır.

Göçmen işçilerini temsil eden örgütlere gelince, yani esasen KMAN ve HTİB, bu örgütler göçmen işçilerini baskı altında tutan ve ezen ayırım yapıcı tedbirlere ve kanunlara karşı direnmek için tüm işçi sınıfın uluslarası birleşmesini öngöreceklerine, göçmen işçilerini küçük burjuva ve "demokratik" istekler peşinde sürüklemektedirler. Örneğin bu örgütler yabancı işçilerini Filistin Kurtuluş Örgütü'nün, veya başka milli burjuva hareketlerinin, şartsız desteklenmesine itmektedirler. Halbuki emperyalist baskısına karşı bu tip milli burjuva mücadele örgütleri bulunan bölgelerde, proletaryanın görevi, burjuva güçlerden ayrılarak antiemperyalist mücadele hareketlerinin yönetimini elde etmeye çalışmaktır; ve böyleceemperyalist devletlerdeki işçi mücadelerinin emperyalist devletler tarafından ezilen bölgelerdeki işçi savaşlarıyle bütünleşmelerini hazırlamaktadır. Ve yabancı işçilerin korunması için gereken mücadelenin "milli demokratik" görüşlere ve yöntemlere göre sürdürülmesi KMAN ve HTİB gibi örgütleri göçmenliğin kontrolunu aslında kabul eden CPN gibi "milli ve demokratik" güçlerle ittifaka sürüklemektedir. Mücadele metodlarda "demokratik" çerçeveden çıkmadan sınıfsal direniş düzenliyeceğine ancak kamuoyunu etkileme çabasındadır.

Hayır! İşçi sınıfsal mücadele metodu milli ve sınıflarası işbirlikçi görüşlere ve yöntemlere dayanamaz! Bilakis milliyet, ırk, dil, kültür, din, cinsiyet gibi ayırımların üstünden gelişen tüm işçilerin birliğine dayanır. Burjuvaziye ve uşaklarına karşı hakiki bir sınıf direnişi bütün işçi güçlerin merkezleşmesini ve gerçek sınıf mücadele metodların kullanılmasını gerektirmektedir. Burjuvazin ve onun oportünist uşakların, demokrat ve sahte komünistlerin, kurdukları birleşik cephesine karşı işçi sınıfında kendi proleter cephesine ihtiyacı var. Tüm göçmen ve hollandalı işçilerin başarılı korunmaları ve mücadele etmeleri için, reformist ve demokratik güçlerinden, yani sınıflarası işbirlikçi güçlerinden, reformist mücadele prensiblerinden ve metodlarından proletaryanın kopması şarttır. Ancak böylece proleterler bugün kendi öz güçlerine dayanarak ve bütün burjuva ve küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak birleşerek, çalışma ve yaşama şartlarını tüm hücümlara karşı koruyarak, yarın kapitalizmin kesin yıkılmasına ve dünya komünist devrimin zaferine hazırlanabileceklerdir.

GÖÇMEN İŞÇİLERİN GERİ ÇEVRİLMELERİNE VE SINIR DIŞI İHRAÇ EDİLMELERİNE KARŞI !
GÖÇMENLİĞİN KONTROLUNA KARŞI !
VİZE MECBURİYETİN DERHAL KALDIRILMASI İÇİN !
TÜM İLLEGAL GÖÇMENLERİN DURUMU LEGALEŞTİRİLMESİ İÇİN !
POLİS BASKILARINA KARŞI !
KAPİTALİST SÖMÜRÜYE KARŞI !
YAŞASIN İŞÇİ DİRENİŞİ !
YAŞASIN TÜM İŞÇİLERİN ULUSLARASI BİRLİĞİ !
YAŞASIN İŞÇİ SINIF MÜCADELESİ !

Bağımsız işçi partisi için

(Dokuzuncu sayfanın devamı)
Ondan önce işçi mücadelesi bir sürü denemeler ile, fakat önemli bir tecrübe biriktirerek, yolunu araştırmaktaydı: ekonomik mücadele düzeyinde trade-uniyonist hareketi ve kooperatifler ile, politik mücadele düzeyinde şartızm ve blankizm ile, teorik düzeyde komünist ve devrimci ütopyaların gelişmesi ile. Fakat bu yetersizliklerin giderilmeleri için bu değişik mücadele düzeylerin birleşerek bir tek savaş oluşturmaları gerekiyordu; teori politikaya, yani sınıf mücadelesine, karşıt olacağına politikayı aydınlatması gerekiyordu; ve ekonomik mücadelesi politik mücadeleye karşıt olacağına onun sınıf güçlerini birleştiren tabanını, yani "savaş okulunu" oluşturması gerekiyordu.

Artık "Manifesto" iddia ettiği gibi: "Komünistlerin hemen gerçekleştirmek istedikleri amaç: proletaryanın bir sınıf olarak örgütlenmesi, burjuva egemenliğin devrilmesi, proletaryanın politik iktidarı ele geçirmesi."

İşte komünistlerin kısa erimli amaçları (ve bütün "hemenciler" ve oportünistler utansınlar) bu hedefe varabilmek için, anti-feodal devrim gibi -ve bugün anti-emperyalist devrim gibi ekliyebiliriz- ancak radikal burjuva demokratların hedefi olan mücadelerden geçmek gerekiyorsa bile! Bu tip mücadeleler devrimci nitelikte olsalar bile, komünistler bu mücadeleleri sonuna kadar yönetmeye her zaman hazır olmalarına rağmen "hemen gerçekleştirmek istedikleri" komünist amaçla hiç bir zaman karıştırmamaktadırlar.

Bu ilk amacı gerçekleştirdikten sonra, Manifesto iddia ettiği gibi, "proletarya, politik üstünlüğünden, sermayeyi burjuvaziden dilim dilim koparıp almak için, bütün üretim araçlarını devletin, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın elinde toplamak için yararlanacaktır". Ve "proletarya eski üretim sistemini zorla süpürüp atarsa, o zaman bu koşullarla birlikte, sınıf çatışmalarının ve genellikle sınıfların varlığının koşullarını da süpürüp atmış olacak, ve böylelikle, bir sınıf olarak kendi üstünlüğünü de ortadan kaldırmış olacaktır. Sınıflı ve sınıf çatışmalı eski burjuva toplumunun yerine öyle bir toplum olacaktır ki, onda her bireyin özgür gelişmesi, bütün herkesin özgür gelişmesinin koşulu olacaktır."

(devam edecek: gelecek sayıda: "Komünist partinin kurucu temelleri bütün ülkeler için aynıdır: yarınki dünya partinin temelleri").

Kapitalizm ve işçi göçü

"Kapital" kitabının birinci cildinin klasik sayfalarında, "bütün gözeneklerinden kan ve pislik akan" kapitalist üretim tarzının doğuşunu tanımlarken Marx ilkel sermaye birikimin birbirinden ayrılmaz iki yüzünü ortaya koyar. Bir taraftan gelişen burjuvazinin ellerinde bol para miktarların ve üretim araçların birikmesi ve merkezleşmesi; diğer taraftan köylülüğün zorla mülksüzleştirilmesi, köylülüğün, artık sahip olduğu tek malını yani iş gücünü satmaya mecbur kalması ve böylece "hava gibi hür" yoksul proleter olması.

Köylülüğün İngiltere'de, İskoçya'da ve Wales'de I5nci yüzyılın sonunda başlayan mülksüzleştirilmesi, tarım kapitalizmin doğuşunu izlemiştir ve köylerde başıboş dolaşan fakir yığınlarını gelişmekte olan sanayinin zindanlarına itmiştir.

İngiliz köylülüğün I9ncu yüzyılında sistemli mülksüzleştirilmesinin son dönemi İrlanda'lı köylülerin kitle halinde mülksüzleştirilmeleri ile aynı zamana denk gelmiştir, ve bundan dolayı irlandalı köylüler için, kapitalist fırtınaya kapıldıktan sonra, Amerika'ya ve özellikle Manchester'in ve Liverpool'un fabrikalarına göç etmekten başka çıkış yolu kalmamıştır.

Yüz yıl sonra Emperyalizm bu süreci yalnız bir ülkenin bölgelerine, veya bir kıtanın ülkelerine değil fakat bütün kıtalara genişleterek hızlandırmıştır. Böylece sermaye, emtia ve iş gücü pazarının akımları bütün dünyaya yayılmıştır. Sömürgecilik ve emperyalizm miliyonlarca insanın merkantil (pazar ekonomi) ilişkileri içerisinde yer almalarını hızlandırırken, işçi göçü miliyonlarca yeni proleterleri iş aramaya zorlamaktadır- Ve büyük emperyalist anakentlerde gittikçe daha fazla biriken ve merkezleşen sermaye yanlız mülksüzleştirilmiş yerli yığınları değil fakat diğer ülke ve kıtalardaki yabancı yığınlarınıda gelişmiş ülkelerin şehirlerine çeker. Bundan böyle "milli zenginlik ile halk yoksulluğu arasındaki varolan zıtlık" dünya çapında gelişmektedir.

İster parlamenter demokrasilerden veya askeri diktatörlüklerden, ister cumhuriyet veya meşruti monarşi biçiminde olan rejimlerden, ister bağımsız devletlerden veya sömürgelerden, ister sömürgeciliğe karşı devrim sonucu kurulmuş devletlerden veya emperyalizm ile bir uzlaşma sonucu kurulmuş devletlerden, gelen yeni proleterler Marx'ın tanımladığı İrlandalı köylülüğün izlediği yolunu kaçınılmaz şekilde izlemektedirler. Böylece bütün dünyanın tarım alanları, eski Avrupa'nınkiler dahil, enternasyonal kapitalizm için sonsuz bir İrlanda haline dönüşmektedirler.

Sadece açık şiddetle değil fakat gittikce kapitalist ilişkilerden, yani ekonomik ve sanayi gelişmesinden, doğan sosyal şiddetle işçi göçünü yaratan sermayenin bu demir kanunu kaçınılmazdır(1). Zaten tam bir genç kapitalizmin geliştiği ülkeler kitle halinde iş güçlerini ihraç etmektedirler. Çünkü böylece bu ülkeler dünya pazarı içerisinde yer almaktadırlar ve bunun içinde tarımsal, sanayi ve ticari zanaatçılığın mülksüzleştirilmesini gerçekleştirmektedirler. Bundan dolayı Komünist Manifesto'da söylendiği gibi "modern endüstriyel iş proleterlerin bütün milli karakterlerini silip geçtiğini" gittikçe daha açık bir şekilde ıspatlanmaktadır.

Genç kapitalist ülkelerini kendi etki alanı içerisine çekerek dünya kapitalizmi sosyalizmin maddi temellerini genişletmektedir ve böylece büyük enternasyonal merkezlerin sanayi zindanlarında çalışan proleterlerin ve ezilen ülkelerde çalışan proleterlerin dünya sosyalist devrimi için mücadelelerini çözülmezcesine bağlamaktadır.

Bununla beraber kapitalizm kendi gelişen karşıtlıklarını ve çarpıntılı ve felaketli gelişmesini bütün dünyaya genişletmektedir. Bütün dünyayı kapsayan bir genel sosyal bunalıma dönüşmesini emperyalist burjuvazi tarafından engellenen enternasyonal kriz Mısır'daki, Tunus'daki, İran'daki, Braziliya'daki, Peru'daki v.s. işçi kitlelerin, isyan hareketlerini yaratmaktadır ve hatta bu isyanları eski Avrupa kıtanın çevrelerinde devirli olarak alevlendirmektedir.

Bu çevrel bölgelerin burjuvazileride yoğun, karmaşık ve büyük devletlerin egemenliği altında bulunan bir politik çerçeve içerisinde gittikce yer almaktadırlar. Bu politik çerçevede kaçınılmaz şekilde büyük devletlerin egemenliği altındadır çünkü ancak bu devletler onun müdafaasını ve, enternasyonal burjuva düzenin denge sağlamlığını, belli sınırlar içinde, gerçekleştirebilirler.

* * *

Hem sosyalist ekonomiyi düzenleyen enternasyonal tek planın açısından, hem proleter devrim stratejisi açısından göçmen işçi kitlelerí emperyalist metropollerdeki (anakentlerdeki) proletarya ile çevrel bölgelerdeki ülkelerin proleter ve proleterleşen kitleler arasında yaşayan bir köprü oluşturmaktadırlar.

Emperyalist ülkelerde sınıfsal devrim yerli ve göçmen işçilerin birleşerek beraber yaratacakları eser olacaktır. (Örneğin Fransa'da göçmen işçiler tüm işçi sınıfın %20 sini teşkil etmektedirler, Almanyada%I0 nu.) Yarı sömürgelerde göçmen işçiler sınıf savaşıma sadece tecrübelerini değil fakat aynı zamanda ve bilhassa enternasyonal görüş sağlıyabilicekler dir.

Ama kapitalizm proleter devrimini hazırlayan bu tek (hem politik hemde ekonomik) planın sadece maddi temellerini yaratmıyor. Aynı zamanda, nasıl ücretli emek geliştiği zaman hem genel birleşik mücadelenin maddi koşullarını hemde iş güçlerini satmaya mecbur kalan proleterler arasında yoğun rekabeti yaratıyorsa, kapitalizmde aynı şekilde bölünme etkenlerini yaratmaktadır ve artırmaktadır.

Emperyalist metropollerde iki dünya savaşını ve iki dünya savaşından sonra burjuva çerçeve içerisinde yeni bir enternasyonal dengenin kurulmasını kapsayan bir dönem içerisinde sosyaldemokrasi ve stalinizm tarafından sürdürülen Asya'daki ve Afrika'daki ülkelerin milli hareketlerine karşı gelişen sınıflararası işbirliği işçi sınıfın içerisinde büyük bir uçurum kazmıştır. Marx'ın ingiliz proleterler ile irlandalı proleterler arasındaki tanımladığı zıtlık yerli ve göçmen işçiler arasında daha geniş ve tüm kıtalar düzeyinde tekrarlanmaktadır.

"Orta halli ingiliz işçisi irlandalı işçiye hayat seviyesini düşürten bir rakib olarak saydığı için kin besler. İrlandalı işçinin karşısında kendini hakim ulusun bir üyesi olarak hissediyor ve bu yüzden kendi ülkenin aristokratlarının ve kapitalistlerinin İrlanda'ya karşı aleti olarak böylece bu sömürücülerin ona karşı sürdürdükleri egemenliği güçlendiriyor. İrlandalı işçiye karşı dini sosyal ve milli önyargılar koruyor... İrlandalı işçi ise ona karşı aynı şekilde davranıyor. İngiliz işçisini irlandaki ingiliz egemenliğin (hakimiyetinin) hem yansıması hemde enayi âleti olarak sayıyor.Bu çelişki suni bir şekilde basın, hatipler, karikatürler tarafından yani egemen sınıfların ellerinde bulunan tüm aletler tarafından devam ettirilmiştir ve yoğunlaştırılmıştır.(...) Bu karşıtlık ingiliz işçi sınıfının, örgütlenmesine rağmen, acizliğinin sırrıdır. Bu sır sayesinde kapitalist sınıfı egemenliğini durmadan devam etmektedirler ve bu sınıf bu sırrı gayet iyi bilmektedir." (2)

Bugün biz de "egemen sınıfların ellerinde bulunan aletler"den söz ederken politik ve sendikal sosyalemperyalizmin düzenli ve sistematik tutumunuda ilâve etmemiz gerekiyor.

(Devamı onbeşinci sayfada)

Kapitalizm ve işçi göçü

(Ondördüncü sayfanın devamı)

"Geri kalmış ülkelerden gelen ve daha düşük ücretle ödenen işçilerin sömürülmesi emperyalizmi belirler, diye yazıyor Lenin. Kendi işçi sınıfının kısmını bir daha yüksek ücretle ödeyerek satın alan ve aynı zamanda "ucuz" yabancı iş güçünü amansız şekilde ve utanmadan sömüren zengin emperyalist ülkelerin asalaklığı kısmen bu gerçeğe dayanmaktadır." (3)

Fabrikalarda ve sendikaların içinde, mahalelerde ve proletarya ile burjuvazi arasındaki zıtlığın yer aldığı bütün alanlarda göçmen proletaryanın uzlaşmaş korunması ve müda ası tüm işçi sınıfın müda asının koşuludur. Göçmen işçilerin senelerden beri yalnız kalarak gelişen mücadelelerine destek ve dayanışma sağlamak için yerli proletaryanın aktif seferberliği ve direnişi; Avrupa ülkelerinin emperyalist egemenlik politikalarına karşı (örneğin Afrika'da veya Orta Doğu'da) proletaryanın tereddütsüz mücadelesi: işte burada dünya proletaryanın iki bölümünün zorunlu kaynaşmalarının koşulları yatmaktadırlar.

Bu görevin gerçekleşmesi sadece burjuvaziye ve onun politik ve sendikal uşaklarına karşı değil ama aynı zamanda "aşırı solculuk" perdesi arkasında göçmen kitlelerin mücadelelerini desteklemeyen ve tek başına bırakan hem emperyalist ülkenin savunucuları olan maoistlere hem de sosyalemperyalist güçlerin kuyruğundan ayrılmayan troçkistlere karşı uzun ve zor bir mücadeleye bağlıdır.

70 yıllık süre içinde kazılmış bir uçurumu bir günde doldurmayı amaçlamak hayalcılık olur. Söz konusu olan bu istikamette hiç olmazsa proletaryanın başlangıçda azınlık kesimlerini proleter enternasyonalizmin temelleri üzerinde bilinçlendirerek ve seferber ederek sapmadan ve sürekli olarak çalışmamız.

Bu görevi yerine getirterek amacımız hem genç ve "taze" kapitalizmin geliştiği ülkelerdeki proletaryanın "radikal" küçük burjuvaziden ayrılabilmesi (çünkü bu küçük burjuva güçlerin önerdikleri hedefler milli burjuva ve kapitalizmin reformculuk çerçevesi içerisinde kalmaktadırlar) hem de emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı ile birleşerek bu yeni proleter ve yoksul kitlelerin gelecekteki proletaryanın kurtuluş ordusunun saflarında yer almalarıdır.

Bundan böyle komünist devrimin hazırlanması için, "yerli" ve göçmen işçilerin birleşmeleri şarttır emperyalizmin baskı ve egemenlik tutumuna karşı, yabancı işçilerin kontrolüne karşı, "yerli" ve yabancı işçiler arasında her türlü ayırımlara ve bölünmelere karşı sonsuz savaşmamız zorunludur.

Notlar:

(I) Sosyal-emperyalizm iş gücünü ihraç eden devletlerden işçi göçünü kanunlarla durdurmalarını yani maddi etkenlerden dolayı göç eden işçilerin sıkıyönetim çerçevesi içerisinde patronların ve devletin despotizmi altında yaşamalarını ve sömürülmelerini öneriyor.

(2) Marx'tan S. Meyer'e ve A. Vogt'a mektup 7. 4. I870.

(3) Lenin yapıtlar cilt 26.

İran - İrak:
Eşkıyalık harbı

Şahın kovulmasına ve İran devletin sarsılmasına sebep olan sosyal zerzeleden beri orta-doğudaki, İran körfez bölgesinde artık boş olan jandarmalık rolüna aday olan devletler arasında rekabet yoğun şekilde gelişti.

Bu adaylar arasında şüphesiz Suudi Arabistan veya Mısır'a nazaren en iyi durumda olan devlet İrak devletidir. İran devleti bir taraftan Rusya ile 1972'de imzalanmış "Dostluk ve Kooperasyon" anlaşmasına dayanıyor öteki taraftan gittikçe daha açık şekilde, fransız emperyalizmin aracılığı ile, Batılı bloka yaklaşmaktadır: böylece her iki tarafın ilgisini çekebilecek güçte enternasyonal duruma sahip çıkıyor. Üstelik, İrağın ordusu körfez bölgenin en kuvvetli ordusudur, şahın ordusunun yerine hiç bir zaman geçemezse bile (İrağın nüfusu İrana nazaren yarısı kadardır).

Bundan böyle İrak İran körfezinde gemilerin geçme hürriyetinin koruyucusu olarak kendini ilan etmiştir; bu da petrol ihracatcısı olduğundan dolayı. Ama gemilerin körfezde dolaşma olanağını gerçekleşmesinde aynı şekilde tüm emperyalist devletlerinde (ABD'nin, Avrupa'nın ve Japon'un) menfaatı vardır. Aynı şekilde Rusya'nın hem stratejik hem ekonomik çıkarları gemilerin körfezde dolaşım hürriyetine bağlıdır. Bundan böyle Oman denizinde ve Hindistan okyanusunda tüm emperyalist devletleri her tür müdahaleye hazır çok önemli askeri güç biriktirmişlerdir.

Ama sosyal mücadeleden dolayı petrol yolu kapandığı taktirde yerli bir devlet tarafından alanın temizlenmesi daha iyi değilmidir? En vahşi ve kanlı baskı metodlarını kullunmakla uzmanlaşmış İrak devleti buna hazırdır ve adaylığını koymuştur. Ve bu hususta kabiliyetini ispatlamak için İranla sınırını değişterme bahanesi ile İrak devleti harbı başlatmıştır. Aslında bu harp ile İrak devletin çift hedefi vardır: tüm emperyalist devletler tarafından emperyalist dengenin (statükonun) jandarması olarak kabul edilmek ve körfez bölgesinde mevzilenerek politik ve askeri sahneyi işgal ederek her türlü sosyal ayaklanmayı bastırmaya hazırlanmak.

İran ise bu soygunculuk harbı önünde "dünya kamu oyu" tarafından yani tüm emperyalist güçler tarafından kendi kendine bırakılmıştır. Niye? Çünkü bütün orta-doğu bölgesindeki sosyal patlama tehlikisini bastırma gücü kalmadığından. Fakat buna rağmen mollaların devletini düşürmek için emperyalist güçler büyük gayret göstermiyorlar (hatta ABD amerikan rehinelerin karşılığı olarak İran'a bol para miktarı iade etmeye bile razı oldu): emperyalistler İran devletinden tek beklediklleri şey İrandaki proleterlerin ve yoksul kitlelerin ayaklanmalarını önlemesidir.

Zira 2 seneden beri İran rejimi şah zamanındaki milli azınlıklara karşı sürdürülen baskı ve zulüm politikasını hatta daha ağır şekilde devam ettirmektedir, grev yolu ile kendi çıkarlarını korumak istiyen proleterlere ve işsiz yoksul kitlelere karşı din adına en sert ve kanlı bir tavır takınmaktadır, işçi sınıfın ve yoksul kitlelerin gençleri ve kadınları önünde tutucu düzeni korumak ve sağlamlaştırmak için din duvarını dikmektedir ve bu duvarın gölgesinde terör ile mücadeleyi bastırmak için bir sürü devrimci militanlarını (elleri kanlı eski şahın rejimin karşı-devrimci cellatları ile karıştırarak) kurşuna dizmektedir.

Bu alçak görevi yerine getirtmek için aynı zamanda İran yeni dini rejimi "anti-emperyalist" maskesi kullanıyor: hedefi, böylece, kitlelerin kızgınlıgını "dış düşmana" karşı sürükleyerek mücadele etmek isteyen işçilerini daha kolayca

(Devamı onaltıncı sayfada)

Polonyadaki işçi grevlerin öğretileri

1980 yazında başlayan ve bir sürü engellere rağmen gelişmeye devam eden Polonyadaki proleterlerin grev hareketi hem dünya çapında politik denge açısından hem doğu blokun politik, sosyal ve ekonomik dengesi açısından büyük önem taşımaktadır ve komünist işçi hareketi için çok kıymetli öğretiler oluşturmaktadır.

Polonyalı proleterlerin grev hareketi bir uzun mücadele çerçevesi içinde yer alıyor ve 1956, 1970, 1976 senelerinde işçilerin verdikleri cesur savaşın uzantısını oluşturuyor. Böylece sahte "sosyalizm" maskesi arkasında ve emperyalist rus devletin gölgesinde kapitalist üretim ilişkiler içerisinde oluşan Polonya düzeni ancak kapital ile ücretli köleliğin arasındaki, yani burjuvazi ile proletarya arasındaki, zıtlığa dayandığı açıklanmış bulunuyor. Böylece sözümona işçilerin iktidarda oldukları iddia edilen Polonya düzeninde devletin tavırı ancak işçilere karşı cephe alarak geliştiği ıspatlanıyor.

Yani işçi hareketi Polonya'da sınıf ayırımların ortadan kalkmadıklarını fakat yalancı "sosyalist" masalın" içerisinde yer aldıklarını açıkça ortaya koymuştur. Bundan böyle işçiler Polonya devletine karşı mücadele ederek, milli Polonya ekonominin çıkarlarını göz önünde tutmayarak, kendi öz çıkarlarının müdaafasına ve öz savaş metodlarına sarılarak (grev, devleten ayrı olarak örgütlenme v.s.) Polonya burjuvazisini geriletmeye başarabildiler. Bu gerçekde Rusyayı ve doğu ülkelerini "sosyalist" ülke olarak tanımlamaya uğraşan tüm oportünist ve küçük burjuva politik güçler için büyük bir tokat ve darbedir.

Aynı zamanda polonyadaki grev hareketleri devlete karşı mücadeleye kalkındıkları zaman işçilerin yanına bir sürü sahte yardımcı güçlerin derhal yaklaştıklarını açıkca göstermiştir. Bu sahte güçlerin gerçek hedefi işçi sınıfın önüne yalancı tavsiye ve önerilerile burjuva devletini korumak için kocaman bir duvar dikmektir. Bu güçler sanki işçilere yardım etmek istiyorlarmış gibi gözükerek aslında devlete karşı verilen mücadeleyi frenlemek çabasındalar. Bazıları Polonya kilisesi gibi dini değerler adına şiddete karşı çıkıyorlar, bazıları, KOR teşkilatı gibi, insan hakları palavraları adına Polonya burjuva devletinden liberal tedbirler elde etmek için ölçülü davranış öneriyorlar (halbuki göründüğü gibi Polonya devleti sadece burjuva düzenin savunucularına hareket hürriyetini tanımaktadır sınıf mücadelesini önleyebilmeleri için), bazıları da, "dayanışma" sendikasının yöneticileri gibi hem kilise hem de insan hakları adına ve milli ekonominin çıkarlarını bozmadan işçilerin isteklerini yerine getirmeyi öneriyorlar sanki burjuva ekonominin çıkarları ve işçilerin ihtiyaçları ve istekleri bağdaşabilirlermiş gibi. Aslında bu güçler, batılı ülkelerde burjuvazinin sosyal zıtlıklarını önlemek ve sönümlemek için kullandığı "demokratik" reformcu ve sınıflararası işbirlikçi yalanları ve metodları Polonya'ya tutucu düzeni korumak için sokmaya çalışıyorlar. Bunun için, kilise, insan haklarını savunan "demokratik" muhalefet (KOR) ve "Dayanışma" sendikanın yöneticileri hedefi işçi sınıfın devletten ayrı olarak elde ettiği sendikal örgütünü, Batı'da olduğu gibi, burjuva devletin ve ekonominin çıkarlarını savunma aletine dönüştürmeye kalkıyorlar. İşçi sınıfın bu"sahte yardımcıların" oyunlarını kolaylaştırmak için ve işçileri onların kurdukları tuzağa itmek için Polonya devleti ve Rus devleti askeri müdahale tehditini sallıyorlar. Eğer bu tuzak işlemezse ve grevler devam ederse o zaman Rus ve Polonya orduları proleterlere karşı harekete geçebilirler.

Bununla birlikte polonyalı işçi hareketin mücadelesi Doğu ve Batılı emperyalist devletlerin arasındaki proleter devrime karşı, bütün politik ve stratejik rekabetlerine rağmen, ne kadar birleştiklerini açıkça göstermiştir. Polonya devletini "komünist" olarak göstermelerine rağmen bütün Batılı emperyalist ülkelerin bankacıları Polonya'ya, sosyal, ekonomik ve politik düzeni sağlamlaştırmak için, dolu kredi açtılar. Bir taraftan rus ordunun müdahale tehlikesinden bol bahsediyorlar, öteki taraftan bol para yağdırıyorlar Polonya'ya.

Bütün bu engellere ve tuzaklara karşı bugün Polonya işçi sınıfı politik açıdan halen silahsızdır: en geniş kesimleri kendi proleter çıkarlarını korumak için öz olarak devletin etkisinden ayrı olarak sendikal örgüt etrafında toplanarak mücadele etmek istiyorlarsabile bu mücadeleyi yönetmek için sahte yardımcı güçlerin oyunlarından ve etkilerinden daha kopamamışlardır.

Bu şartlar altında günlük çıkarlarını korumak için kurduğu sendikal örgütün burjuva etkilerden bağımsız kalması Polonya proletaryası için çok güç olacaktır hatta uzun vadeli bir dönem için imkansız olacaktır. Bundan böyle ister istemez proletaryanın kaçınılmaz olarak burjuva ve kapitalist güçlere karşı iktidarı elde etmek için vereceği savaşın hazırlanması söz konusu olacaktır. Bunun içinde gerçekten devrimci ve enternasyonalist bir komünist partinin etrafında işçi sınıfın birleşmesi ve örgütlenmesi zorunludur.

Böylece polonyadaki grevler bütün ülkelerin işçilerin geleceğini açıkca göstermektedir. Ücretli köleliğin oluşturduğu sömürüye karşı işçiler ancak kendi öz örgütlenmelerine ve mücadele metodlarına dayanabilirler. Güncel çıkarlarını yerine getirebilmek için proletarya kendi burjuvazisinden ve kapitalist devletin etkisinden koparak reformist ve sınıflararası işbirlikçi oyunlardan uzaklaşması şarttır. Bu zorunlukta kaçınılmaz olarak işçi sınıfın ücretli köleliğinden kurtuluşuna kadar devrimci partinin yönetimi altında kapitalist düzene karşı proleter diktatörlüğünü kurmak için savaşmasını gündeme koyar.

İşte polonyadaki grevlerin dünya işçi sınıfı için en önemli öğretileri!

İran - İrak:

(Onbeşinci sayfanın devamı)

bastırabilmek. Böylece mollahlar İrak askeri müdahalesini "milli birliğin" tekrar kurulması için kullanıyorlar. Humeyni rejimi harb sayesinde sıkkıyönetime dayanarak ve proleterlerin, yoksul kitlelerin ve fakir köylülerin sosyal kızgınlığını bastırarak şahın mirascısı olduğunu açıklamaktadır.

İrak ve irandaki proleter ve yoksul kitleler her iki burjuva devletten hiç bir şey bekleyecekleri yoktur. Her iki rejimde onları sömürmekte ve bastırmaktadır. Ve İrak-İran harbını gerçek anlamı bütün orta-doğudaki sosyal patlama tehlikesini kırmak için jandarma rolüna iki aday devletin silahlı rekabetinde yer bulmaktadır.

Her iki tarafında sürdürdüğü harp aslında tüm irandaki ve irakdaki proleterlere ve yarı proleter kitlelere karşı yapılıyor; bundan böyle bu eşkıyalık harbın önünde her iki tarafın proletaryası kendi devletine karşı silahlarını döndürmesi gerekiyor, milliyet ve sınır ayırımların üstünden birleşmesi zorunludur. Proleterlerin kurtulmaları için tek çare olan bu davranışı gerçek komünistler, Lenin'in ve bolşeviklerin uzantısında devrimci mağlubiyetcilik diye tanımlarlar ve sınıf mücadelesi bayrağında şu sözleri yazarlar:

KAHROLSUN İRAK - İRAN EŞKIYALIK HARBI !

KAHROLSUN EMPERYALİZM !

YAŞASIN PROLETER SINIF SAVAŞI !

YAŞASIN DEVRİMCİ MAĞLUBİYETCİLİK !

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN !